

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ORTADOĞU'DA SAVAŞ VE ARTAN DEVİRİMCİ OLANAKLAR

♦ Bu Kez
Gerçekten
Farklı

♦ Bir Arada
Yaşama ve
Toplumun
Birliği
Sorunu

♦ Filistin:
Katliamlara
Karşı
İntifada

♦ Sen Çok Yaşa
Sosyalist
Kore

♦ Akmercan
İşçileri
Grevde

♦ Ölüm Orucu
Sürüyor!

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30. yılında yine
1 Mayıs Alanına Taksim'e Devrime

AKMERCAN İŞÇİSİNİN ONURLU DİRENİŞİNE

S
A
H
İ
P
Ç
I
K
A
L
I
M

BU KEZ GERÇEKTEN FARKLI

Kulaklarından döviz fıskıran sermaye erbabının korkuyla beklediği günler gelip çattı nihayet. Enflasyon ve faizler elele, omuz omuza yukarılara doğru tırmanıyorlar. Sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada benzer hareketler yaşanıyor, borsalar alt üst oluyor. “Neler oluyor, nereye gidiyoruz” kaygısı giderek daha çok yerleşiyor. Ve yaz sıcaklığının ortasında demir bükten işçi, alınının terini silip soruyor, “iyi de, bütün bu olanların, enflasyon dışında, beni ilgilendiren yönü nedir?”

En sonda söyleyeceğimizi şimdiden yazalım: tüm dünyada milyonlarca, yüzmilyonlarca emekçiyi devrimin fırtına alanlarına fırlatacak olan, tarihin gördüğü en kapsamlı ekonomik çöküşün eşliğindeyiz. Yaşananlar, yalnızca büyük depremi haber veren öncü sarsıntılar. Şu yaşananlara bakıp, “Oh, nihayet, AKP hükümetinin sonu geldi” diye sevinenlere gülmek elde değil. Sadece AKP mi? Söz konusu olan, ipin ucunda sallanan dünyanın bütün sermaye iktidarlarıdır. Bu büyük altüst oluşun sosyalizmin zaferiyle sonuçlanması için ne kadar zaman gerekli olduğunu, yalnızca ama yalnızca sınıf mücadelesinin koşulları, proletaryanın hazırlık derecesi belirleyecek. Sadece şu kesinlikle söylenebilir: sosyalizmin zaferine götüren küresel savaşım sürecinin zaten içindeyiz ve öncü sarsıntılarını duyduğumuz büyük ekonomik altüst oluş, bu sürece muazzam bir güç katacaktır.

Bakmak Ama Görememek

“Bu kez farklı olabilir” diyor Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet gazetesindeki 12 Haziran tarihli makalesinde. Yabancı basından derlediği yazılar, raporlar ve röportajlarla desteklediği düşüncesini şöyle özetliyor:

“Bunlardan benim anladığım şu: Artık, spekülasyon yollarla birikimi sürdürme dönemi kapanıyor. Spekülasyon riskler çok arttı, mali-sermaye artı-değeri bölüşme gibi dolaylı birikim

yerine, doğrudan üretimini finanse etmeye yönelik bir birikimi özlüyor” (E. Yıldızoğlu)

Biz de diyoruz ki, bu kez durum gerçekten farklı. Dünya burjuvazisinin bundan sonra atacağı her adım onun küresel yıkımını hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem dünya çapında sürdürdüğü birikimin sonuna geldi. Oysa E.Yıldızoğlu, bir “geri vites”ten söz ediyor. Onu böyle düşünmeye iten, olaylara tümüyle ekonominin penceresinden bakması. Bugün, ekonomide görülen hareketliliği iyi anlamak için, elinizde Yeni Evre’ye dair kavramlar olmalıdır. E-vet yoksa, tıpkı E.Yıldızoğlu gibi Dünya ekonomisinde bir şeylerin artık sonuna geldiğini anlasanız bile, bunun yerini neyin alacağını analiz etmeye kalkıştığımızda, analizde yalnızca bir takım niyet ve özelemlerden öteye bir şey kalmaz.

Yeni Evre, salt ekonomik bir analiz değildir. Dünyadaki tüm ekonomik-siyasi-toplumsal hareketlerin genel eğilimlerinin soyutlanmasıdır. Bilimsel düşünce, böyleleri yüksek soyutlanmalara ihtiyaç duyar. Daha önceden farkedilmeyen, gizini saklayan, gelip geçici bir çok olgu tarafından kuşatılmış çıplak gerçek, ancak böyleleri yüksek soyutlama düzeylerinden görülebilir. Bunlar olmadan, ekonomideki gelişmeleri izlemekle yetinir, belki yıkılmakta olanı görür, ancak durumun siyasi ve toplumsal sacayakların kuramadığımız için, kaçınılmaz olarak metafiziğe teslim olursunuz. Yeni Evre’nin sağladığı anahtar kavramlar, gelişmelere bakışımızda bu bütünlüğü sağlar.

Yüzyıl önce Lenin, “Kapitalizmin en yüksek aşaması: Emperyalizm” çalışmasıyla, bilimsel düşüncede bir çığır açtı. Leninist ‘emperyalizm’ teorisi, mali-sermayenin çürüme eğilimini, proleter devrimler çağını, tekelci kapitalizmin bütün pencerelerinden sosyalizmin görüldüğünü, eşitsiz gelişmeyi ve buna benzer bir dizi ekonomik-siyasi-toplumsal kavram ve tespitleri bir araya getirerek, Kautsky’nin ekonomist-indirgemeci mantığına hapsolan marksist analizi zincirlerinden kurtarmıştı. Kautsky, salt ekonomik eğilim ve kimi niyetlerin izini takip ederek, Lenin’in ulaştığı sonucun tam tersine, “ultra-emperyalizm”e ulaşmıştı.

Günümüz Kautskileri, Leninizmin büyük etkisi altında koca bir yüzyılı geride bırakan bilimsel düşüncüyü, bir kaleme silip atamadıkları için, zaman zaman emperyalist-kapitalist sistemin günümüzde yaşadığı krizin savaşlara ve “toplumsal kargaşalara” yol açtığını kabullenmek zorunda kalıyorlar. Ama bu kabul, gelişmeleri teorik bir bütünlük içinde algılamamanın bir sonucu değil, bir zorlamanın sonucu olunca, biz böyleleri yazarlarda, Yeni Evre gibi yüksek soyutlama düzenini değil, ama ekonomik gelişmelere dair, kimi yönleri abartan kimi

yönleri de gözardı eden, çoğunlukla oldukça ayrıntılı bilgi dö-
kümünden fazlasını bulamıyoruz. E.Yıldızoğlu'nda böylesi yazarlardan.

Sosyal-reformist yazarların üzerinde en çok durdukları ol-
gu, "neo-liberalizm" kavramında özetlenen, finans piyasaların-
nın serbestleşmesine dayanan birikim modelinin yarattığı yı-
kımlardır. Bu tür düşünme biçiminde eksik olan şu ki; finans
piyasaları olarak adlandırılan bankalar ve diğer para sahiplerin-
nin hareketlerinin, 'reel-ekonomi' diye adlandırdıkları sanayi
üretiminden tümüyle koparılmıştır olmasıdır. Bu eksiklik ne-
deniyle, sosyal-reformist yazarlar ve ekonomistler, hükümetle-
rin finansçıları değil, "reel-ekonomiyi", yani sanayi sermaye-
sini desteklemesini isterler. Onlara göre bu, "istihdam dos-
tu"(bkz. Mustafa Sönmez) sanayiciler ayrı, para spekülörleri
ayrıdır. Leninizmin etkisi altında tam bir yüzyıl geçirmiş olan
bilimsel düşünce için, acınası bir durum! Lenin'in yüzyıl önce
tanımını yaptığı "mali-sermaye" kavramını yeniden hatırlat-
mak, ne denli can sıkıcı olsa da, o denli gerekli.

Lenin, 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren, ayrı ayrı ka-
nallardan akıp gelen sanayi ve banka sermayesinin kendi alan-
larında tekeli bir güç konumuna ulaştıklarını, bankaların eski
mütevaz rollerinden sıyrılıp, basit birer aracı olmaktan çıkı-
rak sanayiye kontrol edebilecek
parasal güç biriktirdiklerini; o a-
şamadan sonra banka ve sanayi
tekellerinin bir araya gelerek da-
ha üst düzey bir sermaye birleş-
iminin ortaya çıktığı ayrıntılarıyla
analiz etmiştir. Ve, kapitalizmin
en yüksek aşaması olan emper-
yalizmin hem ekonomik hem de
siyasal gizini, tam da burada açığa
çıkarmıştır.

20. yüzyıl boyunca görülen
ekonomik gelişim, Lenin'in
"mali-sermaye" kavramını defa-
larca doğruladı. Ve bugün dün-
ya, mali-sermaye biçiminde bir-
leşen banka ve sanayi tekelleri-
nin tam ve açık egemenliğini ya-
şıyor. Dünyanın en büyük 500
sanayi devi, dünya üretiminin
neredeyse yarısını elinde bulun-
duruyor. Dünya ticaretindeki a-
ğırlıklarıysa çok daha ileri;%70.
Bütün bu dev işletmelerin üretim
ve ticaret için gereksindiği fi-
nansmanı, krediyi sağlayanlar ise,
yine onlar kadar iri olan ban-
kalarıdır. 20. yüzyılın sonunda,
hemen hepsi ABD-Almanya ve
Japonya bankaları olmak üzere,
15 büyük banka, dünya kredi ve
para hareketlerinin %80'ini
kontrol edebilecek düzeye ulaştı.

Bankaların tüm dünyaya yayılmış bu muazzam güç ve etkinli-
ği olmadan, dünya ticaretinin %70'ini elinde bulunduran dev
sanayi işletmeleri, ne ham madde ve ara mamul ikmalini ger-
çekleştirebilirler, ne de beş kıtaya yayılan alacaklarını takip e-
debilirler. Bankalar, bu sanayi devlerinin ürettiği mallar ve bu
malların ticareti olmadan, dünyanın dört bir tarafına yayılan
kredi imparatorluklarını koruyamazlar. Banka ve sanayi tekel-
lerinin içiçe geçmesiyle yeni bir birlik oluşturan mali-serma-
ye, aşağıdan yukarıya doğru daralan bir sermaye sahipliği pi-
ramidini yaratıyor. Sanayi işletmelerinin üzerinde bankalar,
bankaların üzerinde de bir kaç sermaye grubu var. ABD'nin
mali-sermaye gruplarının en tepesinde, yalnızca dört aile bulu-
nuyor: Morgan, Rockeellers, Dupont ve Walton aileleri. Di-
ğerleri, şu yada bu oranda bu gruplara bağlı daha az irilikte
mali-sermaye gruplarıdır. Benzer sermaye merkezleşmesi, di-
ğer emperyalist ülkeler için de geçerli.

Para sermaye ve sanayi sermayesinin bu en üst düzey bi-
leşimini gözardı ederek yapılan her türden ekonomik analiz;
faize ranta karşı çıkan ama sanayici kapitalistin emek sömürü-
sünü alkışlayan, destekleyen sosyal-reformizmin bataklığına
varır. Bilimsel düşüncenin bu en temel ve en yalın gerçeğine
vurgu yaptıktan sonra, "Bu sefer gerçekten farklı" olduğuna
dair olguları incelemeye geçebiliriz.

**Yeni Evre, salt ekonomik bir
analiz değildir. Dünyadaki tüm
ekonomik-siyasi-toplumsal
hareketlerin genel eğilimlerinin
soyutlanmasıdır. Bilimsel düşünce,
böylesi yüksek soyutlanmalara
ihtiyaç duyar. Daha önceden
farkedilmeyen, gizini saklayan, gelip
geçici bir çok olgu tarafından
kuşatılmış çıplak gerçek, ancak
böylesi yüksek soyutlama
düzeylerinden görünebilir. Bunlar
olmadan, ekonomideki gelişmeleri
izlemekle yetinir, belki yıkılmakta
olanı görür, ancak durumun siyasi ve
toplumsal sacayakların
kuramadığınız için, kaçınılmaz
olarak metafiziğe teslim olursunuz.
Yeni Evre'nin sağladığı anahtar
kavramlar, gelişmelere bakışımızda
bu bütünlüğü sağlıyor.**

Sermayenin Can Simitleri

Sermaye açısından, kapitaliz-
min temel sorunu, birikimini ger-
çekleştirme sorunudur. Kapitalist,
üretim sürecinde ortaya çıkan ve
el koyduğu değeri (işçilerin eme-
ğinin sömürülmesiyle ortaya çı-
kan artı-değer de dahil), bu değer-
leri üretim ve tüketim malları bi-
çiminde satarak, gerçekleştirme,
yani yeniden paraya çevirme pe-
şindedir. Marx, buna "gerçekleş-
tirme sorunu" adını veriyor ve
Kapital'in ikinci cildinde de bu
konuyu en yüksek soyutlama dü-
zeyinde ele alıp irdeliyordu.
Marx'ın analizlerine göre, serma-
yenin "gerçekleştirme sorunu",
geniş emekçi kitlelerin yoksullu-
ğundan doğan "eksik tüketim"den
kaynaklanmaz. Kitlelerin yoksul-
luğu, sermayenin birikimini sınır-
lar ama sorun burada değil, tersi-
ne, "aşırı üretim"dedir. Önceki
toplumlarda hemen hiç görülme-
miş olan "aşırı üretim krizi" kapi-
talizme özgüdür.

Kapitalist üretimde genel eği-
lim, üretim metallerin daha az kıs-

mının tüketim maddelerine ayrılması, çok daha büyük kısmının üretim araçlarının üretimine ayrılmasıdır. Kapitalist üretimin ve meta dolaşımının doğal sonucudur bu. Hem sermayeler arası rekabet, hem de sermayenin emekle giriştiği mücadele onu sürekli daha büyük oranda makina-teçhizat-ham madde üretip harcamaya sürükler. Bu devinin üst üste gelişi ile, kapitalist sahip olduğu sermayenin çok büyük bir bölümünü bu 'sabit ve döner sermaye' biçiminde tutmak zorunda kalır. Marx'ın adını koyduğu "gerçekleştirme sorunu" tam olarak burada ortaya çıkar. Tüketim maddesi biçimindeki değer, tüketiciler aracılığıyla gerçekleştirilir. Ama, üretim araçları biçiminde varlığını sürdüren değer, her seferinde daha genişleyerek, gerçekleşebilmesinin tek yolu bir aşamadan sonra fazlalık haline gelen bu üretim araçlarına talep yaratacak yeni bir teknik gelişme, daha önce el atılmamış bir üretim alanı, taze ve yeni sermaye filizlerinin sürekli boy verdiği verimli alanların bulunmasıdır. Bu yeni üretim alanları ortaya çıktığı sürece, kapitalistin değeri gerçekleştirip, artı-değeri servete dönüştürdüğü pazarı, derinliğine ve genişliğine sürekli büyütebilir. Sermaye birikiminin sürekliliğini ancak bu yolla garanti altına alabilir.

19. yüzyıl boyunca ortaya çıkan bilimsel gelişme sermaye birikimine muazzam bir itki sağladı. Bir yanda kimya, diğer yanda fizik ve özellikle elektrikle diğer mekanik bilimlerdeki ilerlemeler, sermayenin önüne daha önce bilinmeyen çok fazla sayıda üretim alanı çıkardı. 19. yüzyıl sonundaki en büyük sanayi tekelleri; demir-çelik, kimya ve ilaç, elektrik ürünleri alanında faaliyet gösterenlerdi. Dönemin öncüsü demir-çelik oldu. Sermaye dünyasındaki yarış, daha uzun tren yolları, daha büyük gemiler inşa etmek yönündeydi. Bu alanlardaki aşırı üretim, 20. yüzyılın hemen başında kendini gösterdi. Tren yolları daha uzak diyarlara uzandıkça, gemiler büyüdükçe sanayi karları düştü, risler arttı. Eğer bu dönemin sonuna dair bir metafor aranacak olsaydı, herhalde en uygun simge, Titanic'in batışı olurdu. Üretim araçları biçimindeki sermaye değerinin, gerçekleşmesi imkansız fazlalığı 1. Dünya Savaşı'nın dev savaş gemilerine, korkunç sahra topraklarına, zırhlı trenlerine ve kimyasal gazlarına yatırılarak, sermaye birikiminin devamı sağlanmış oldu.

Savaşın bitmesiyle beraber, daha da ağırlaşmış olarak gündeme gelen "üretim araçları biçimindeki sermaye değerinin gerçekleşme" sorununda, imdada bu kez içten yanmalı motorların gelişimi yetişir. 20. yüzyılın önemli bölümüne damgasını vuracak olan bu teknik gelişme, otomotiv, uçak, petrol ve türevleri gibi, sermaye birikimine büyük ivme kazandıran yepyeni üretim alanları açar. Bu kez sermaye dünyasının yarışı, daha geniş karayolları, daha çok benzin harcayan güçlü otomobiller ve en hızlı jet motorları yarışdır. Üretimin yepyeni alanlarında gelişip serpilen sermaye, kısa zamanda merkezileşip tekelleşti, pazarın emebileceği ölçüğe ulaştı; bu ondan sonra karlarda hızlı bir düşüş yaşandı ve bir kez daha "gerçekleştirme sorunu" ile karşılaşıldı. Dönem, 1970'lerdir. "Petrol krizi"ne mal edilen büyük ekonomik durgunluğun arkasında yatan esas nedendir bunlar.

Sermaye sınıfının imdadına, bu kez, elektronik sektörün-

deki muazzam gelişme yetişti. Bu alandaki teknik gelişme kendini, daha henüz 20. yüzyılın başında radyo ve televizyonla göstermişti. Ancak, tüm bu aletlerin çalışmasını sağlayan ağırlık ve hantal parçaları, tek bir silikon yongası üzerinde dizili yarı-iletkenlerle değiştiren "entegre devre" sistemi, çok boyutlu bir teknik gelişimi haber veriyordu. Çünkü entegre devreler, yalnızca elektronik aletlerin küçülmesini sağlamıyor, aynı zamanda onları bir "kumanda" mekanizmaları haline getiriyordu. Size düşen, sadece doğru düğmeye basmaktır. Gerisini, entegre devre aldığı komuta uygun olarak halleder. 60'ların ortalarından itibaren elektronik hesap makineleri, faks cihazları ve sonraki yıllarda bilgisayar teknolojisi, sanayinin yeni parlayan yıldızları haline geliyordu. Silikon yonga üzerine monte edilen yarı-iletkenlerin sayısı arttıkça, bu yeni aletlerin hesap yapabilme, verilen komutları manyetik hafızaya kaydetme ve istenildiğinde kullanabilme kapasitesi gelişti. Yine de, yarı-iletkenli endüstriyel üretimin, sanayinin tümünü dalgalandıracak bir etkinliğe ulaşabilmesi için, kendisinden önceki otomotiv-petrol döneminin tikanışını beklemek zorunda kaldı.

1973'te tüm dünyada patlak veren kriz, içten yanmalı motor öncülüğüne dayalı kapitalist birikimin tikanışını ilan etti. Üretim araçları biçimindeki değer gerçekleşme sorunlarını aşamayınca, yatırımlar hızla azaldı, durgunluk ve enflasyon baş gösterdi. Yarı-iletken teknolojinin kapılarını araladığı yeni üretim alanları olmasa, kapitalizmin bu krizden sağlam çıkabilmesi düşünülemezdi. Yeni teknolojinin sunduğu üretim potansiyeline, en başta mali-sermayenin devleri bir hücum başlattı. Araştırma-geliştirme projelerine milyarlar harcandı. Tek bir yonga üzerine monte edilen yarı iletken sayısı, her dört yılda bir ikiye katlandı. Yarı-iletkenlerin ulaştığı her yeni düzey, makinelerden füze rampalarına kadar, orada günlük yaşamın alışkanlıklarını ve sanayi üretimin karmaşık süreçlerini yeni baştan düzenleyen bir dalgalanma yaratıyordu.

Sermayenin gözünde bu genişleme sonsuz gibi göründü. Ancak, ulaşılan her yeni düzey, bir öncesinden çok daha fazla yatırım maliyeti getirdi. Karlar kısa sürede kar topu gibi eriyor ve dahası, aynı alanda oynayan şirketlerin (güçlü mali-sermaye gruplarıncı desteklenen) karşı konulmaz tekeli gücü, kısa sürede piyasanın emebileceği ölçüğe ulaşmayı sağlıyor; bu da bir "üretim fazlası" sorununa neden oluyordu. Karların düşmesi, bir sonraki teknik düzeye geçmek konusunda şirketleri hızlandırdı. Teknik gelişmenin hızla yukarı tırmanan eğilimine, ondan daha dramatik bir yükseliş yaşayan maliyetler eşlik ediyordu. Otomobillerin 40 yıl süren saltanatına karşılık, yeni iletkenlerin saltanat ömrü yarı yarıya indi. 1990'lı yılların ortalarından itibaren, mali-sermaye, kapasite fazlası üretim araçlarının gerçekleşme sorununu çözen bu yeni teknik gelişmenin de artık sonuna gelindiğini görmeye başladı. Siemens başkanı, Walter Künrth daha o yıllarda şunları dile getiriyordu.

"Yeni teknoloji oluşturmak çok paraya mal oluyor. Bu masrafi karşılayabilmemiz için büyük bir kapasite oluşturmamız gerekir. Bu kapasiteyi karşılamak için de hacme ihtiyacımız var." (aktaran W. Greider, Tek Dünya)

Sürecek...

“BİRARADA YAŞAMA” ve Toplumun Birliği Sorunu

Türkiye tekeli kapitalizminin çöküşü öyle bir düzeye geldi ki, yıllardır sıcak para yoluyla olsun, IMF vb. emperyalist finans kuruluşları eliyle olsun aktarılan paralar da bu çöküşü yavaşlatmayı bırakın, tam tersine hızlandırıyor. Yıllardır taşıma suyla döndürmeye çalıştıkları değirmen artık dönmüyor. Emperyalizmin ekonomik ilhaki derinleştikçe, üretken sermayenin yatırım alanlarını ele geçirdikçe çöküş derinleşiyor. Tarımsal alanlardan sanayi alanlarına yoğun bir nüfus akışı sürüyor; işsizlik, sefalet, açlık içinde sürünen milyonlarca emekçi yavaş bir ölümün kollarında çaresizlik ve acı içinde kıvranıyor.

Son dönemde derinleşen ekonomik, politik, toplumsal krize bağlı olarak devlet, bütün alanlardaki baskı ve terörüne dayanan egemenliğini koruyabilmek için her yola başvuruyor. Yeni Terörle Mücadele Kanunu, üzerinde yaşadığımız topraklarda her gün şiddetini arttıran savaş vb... Bu baskı ve terör doğal olarak emekçi sınıfların ve Kürt halkının başkaldırılarının, isyanlarının artmasını, yüreklerindeki özgürlük alevinin daha da gürleşmesini getirdi, getiriyor.

Türkiye tekeli kapitalizminin her yandan büyük bir çöküşe sürüklendiği, Birleşik Devrimin yeni bir atak hazırlığı içinde olduğu bugünlerde, sosyal reformizm, sermayeye yeni bir hayat öpücüğünü sunmaya girişti.

ÖDP'nin başını çektiği sosyal reformistler 25 Haziran'da yaptıkları Kadıköy'deki mitingle bir kampanya başlattılar: “Bırarada Yaşama” dedikleri projenin üzerindeki yaldızlı ambalajı kaldırıp gerçek projeye baktığımızda, bunun uzun yıllardan beri şu ya da bu biçimde tekrar tekrar Türkiye emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal topluluklara yutturulmaya çalışılan toplumsal uzlaşma -sosyal konsensüs- olduğunu görürüz.

Türkiye proletaryası ve ezilenleri, bu çağrıyı daha önce 80'li yılların sonunda, 90'lara gelirken müteveffa TKP'nin ağzından duymuşlardı. Ve bu çağrıya, emperyalist merkezlerde planlanıp, üzerinde yaşadığımız topraklarda hayata geçirilmeye çalışılan politik çevirme hareketi eşlik etti.

Bütün toplumsal uzlaşma çağrılarıyla ve politik çevirme hareketleriyle bir kısım devrimci örgüt ve kişiler devrimden vazgeçse de, Leninistlerin olduğu bir yerde devrimin yenilmesi mümkün değildir. Nesnel koşullar ve teslimiyeti reddedip devrim mücadelesini yükseltenler sayesinde devrim, ileri yürüyüşünü devam ettirdi. 90'lı yıllar boyunca süren sert iç savaş bu temelde yükseldi, sürdü.

2000'li yıllara girerken Türkiye tekeli kapitalizmi, emperyalist merkezlerden aldığı aktif destekle, AB masallarıyla emekçi yığınlarında ve Kürt halkında bir beklenti yaratmayı başardı. Yıllara yayılan bu beklentinin boş olduğu artık iyice açığa çıktığı için, emekçi sınıfların ve Kürt halkının baskısı sonucu Türkiye tekeli kapitalizmi, devrimin yeniden atağa geçmesini tetikledi. Çünkü baskı, şiddet, katliam, işkence kaçınılmaz olarak kendi karşısını doğurarak, iç savaş şiddetlendirerek devrimci krizin daha da de-

rinleşmesi sonucunu yaratır.

Tam da devrimci gelişmelerin yaşandığı bu dönemde ÖDP eliyle gündeme getirilmeye çalışılan “bırarada yaşama”yla süslenmiş bu toplumsal uzlaşma çağrısının muhataplarına da bakmak gerekiyor. Bu çağrı, devletin yıllardır devrime karşı besleyip büyüttüğü, si-

lahlandırdığı, Sivas'ta 34 insanımızı yakarak katleden, domuz bağlarıyla, işkencelerle katlettiği insanları evlerinin bodrumlarına gömen, her yerde emperyalizmin, kapitalizmin hizmetinde devrime saldıran dinci gerici faşistlerdir; bu çağrı, bir süreden beri şovenist histeriyle yeniden örgütlenen, linç kampanyalarıyla, ayinleriyle beslenen sivil faşist çetelere, gruplara; uzun lafın kısası bu çağrı bütün düzen güçlerine, karşı devrim güçlerinedir.

Politika, bir sınıfın diğer sınıfları, toplumu yönetme sanatı olduğuna göre, politik olan toplumsal olandır, sınıfsal olandır. Şimdi yeniden gündeme getirilen “toplumsal uzlaşma” da asıl olarak düzenin politik güçlerine yapılan uzlaşma çağrısıdır: proletarya ile burjuvaziyi uzlaştırma girişimidir.

Bu topraklarda 35 yılı aşan bir devrim mücadelesi var. Bütün bu süreçte, yaşanan bu uzun iç savaşta, Türk halkı olsun Kürt halkı olsun, tüm halklar en iyi evlatlarını öne sürdü, devrim davasını sahiplendi. Ne 12 Mart ne 12 Eylül faşist darbeleri, ne “olağan” dönemlerdeki, yani parlamenter faşizmin uygulandığı dönemlerdeki baskı, terör ve katliam Birleşik Devrimi yenebildi; aksine her saldırı, devrimin daha güçlü biçimde ayağa kalkmasından başka bir sonuç vermedi. Bütün bunları tekrar hatırlatmamızın nedeni ise buradan çıkan sonuçlardır: Bu topraklarda halklarımız, proletarya, emekçi yığınlar devrim ve devrimde zafer konusunda ne kadar ısrarlı olduklarını defalarca ispatladılar, gösterdiler.

Bunca yıllık baskıya rağmen ortaya çıkan bir diğer sonuç ise, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin nesnel koşullarının her geçen gün daha da olgunlaştığıdır. Bu nedenledir ki, Türkiye tekeli sermayesi ne emekçi sınıfların ekonomik taleplerini karşılayabiliyor ne de Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini.

Bu uzun iç savaş yıllarında yorgun düşen, devrime sırt çevirenler, şimdi bütün bu sonuçlara rağmen halklarımıza da devrimden vazgeçmelerini, ekonomik-demokratik her alanda özgürlük taleplerini, kurtuluş taleplerini unutmalarını söylüyorlar.

Emekçi yığınların ve Kürt halkının bunca yıldan beri her şeye rağmen sahiplendikleri, uğruna mücadele ettikleri ne varsa hepsini ellerinden almaya, böylelikle devrim davasını boşa çıkarmaya çalışıyorlar.

Devrime sırt çevirenler, şimdi de emekçi yığınların devrime sırt çevirmesini, teslim olmasını istiyorlar.

Devrimci proletaryanın burada, bu sosyal-reformistlere ve her türden uzlaşma çağrılarına vermesi gereken cevap, “siz dilediğiniz yere bataklığa gitmekte özgürsünüz; ama biz de sizin elinizi bırakmakta özgürüz” olmalıdır. Çünkü proletaryanın hedefi bugünkü toplumu, kapitalizmi, sınıf karşıtlığı temelindeki bu toplumu, karşıtların birliğini yıkmak; yerine sınıf karşıtlıklarının ve sınıfların olmadığı yeni bir toplum, yeni bir birlik kurmaktır.

Proletarya özel mülkiyeti ortadan kaldırarak, önce burjuvaziyi ve kendisini ortadan kaldıracaktır. Bunu yapabilmek için de kolektif mülkiyete dayanacak, bu yolla hem bütün toplumun birliğini sağlayacak, hem de insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirecek tek güçtür. Bu nedenle küçük-burjuva uzlaşmacılığıyla zıt, proleter bir çizgi izlemek zorundadır.

Filistin'de Tek Çözüm YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Kan içici İsrail devleti, iki haftadır Filistin

basın açıklaması yaptık. Açıklama sırasında yoğun şekilde kuşlama yapıp
"Savra

Halkı üzerinde yarım asırdır sürdürdüğü terörü tırmandırdı.

Bir İsrail askerinin kaçırılarak rehin alınmasını bahane eden İsrail ordusu Filistin'in Gazze Şeridi'ne füzeler, tanklar ve toplarla saldırıyor. Gazze'de elektrik ve sular kesik, insanlar içmeye su bulamıyor, yiyecek sıkıntısı çekiyorlar.

İsrail askerlerinin katlettiği insanların parçalanmış bedenlerini sokaklardan yakınları olan çocuklar topluyor.

21. yüzyılın başında Filistin'de insanlara karşı vahşet uyguluyor. ABD emperyalizminin desteği ile İsrail siyonizmi Filistin Devrimini boğmak istiyor.

Biz de Mücadele Birliği olarak Filistin Halkına yapılan bu katliam karşısında susmayacağımızı, proleter devrimciler olarak Filistin Halkının yanında olduğumuzu, Filistin Halkının yalnız olmadığını göstermek amacıyla 9 Temmuz Pazar günü saat 12:00'de "Filistin Halkı Yalnız Değildir-Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak Taksim Tramvay durağında bir

Savra
Hatta
Nasr",
"Filistin
Halkı Devrimle Öz-

gürleşecek", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", sloganlarımızı haykırdık ve İsrail bayrağı yaktık. Polis İsrail bayrağı yakmamıza müdahale etmek için arkadaşımızın elinden bayrağı almaya çalıştı. Aynı anda başka bir arkadaşımız polisin elinden bayrağı

alarak yere attı ve çiğnedi. Siyonizmin bayrağının yakılmasını engellemeye çalışmak AKP hükümetinin İsrail siyonizminin destekçisi olduğunun göstergesiydi.

Açıklamamızın ardından İstiklal Caddesine doğru sloganlarla yürüyüşe geçtik. Polisler yürüyüşümüzü engellemek için yolumuzun üzerine barikat kurdular, pankart ve bayrakları indirip o şekilde yürüyebileceğimizi söylediler, biz devrimci kararlılığımızı sürdürdük ve pankartımızı, bayraklarımızı indirmeden yürüyeceğimizi söyledik, daha sonra barikat kalktı ve sloganlarla Bekar Sokağa kadar yürüyüp açıklamamızı bitirdik.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
SAVAŞAN HALKLAR KAZANACAK!**

İsrail, günlerdir Filistin’de sürdürdüğü katliamlarını, Hizbullah’ın 2 İsrail askerini daha kaçırmamasını bahane ederek Lübnan’a da yaydı. Beyrut 1982’deki kuşatmadan bu yana ilk kez bu denli ağır bir bombardıman altında. İsrail, günlerdir Beyrut’a havadan, karadan ve denizden saldırıyor; günlerdir Filistin ve Lübnan’da kelimenin gerçek anlamında bir Nazi terörü estiriyor.

Lübnan, İsrail’in Filistin’de yaptığı katliamlardan kaçan yüzbinlerce Filistinliye ev sahipliği yapan bir ülke. Dağlık bir coğrafi yapıya sahip olması nedeniyle gerilla için ideal bir yer. 1978’den bu yana Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) burada etkin bir faaliyet yürütüyor. Müslüman, Hıristiyan ve Dürzilerden oluşan kozmopolit bir yapısı var. Lübnan halkının savaşın tam ortasında kalan bir ülke olması nedeniyledir ki, bugüne kadar Lübnan’da, özellikle de Beyrut’ta çatışmalar hiç eksik olmamıştır.

1982’deki Beyrut işgalinde İsrail, 14 bini sivil olmak üzere 18 bin kişiyi katletti. Bu işgal 3 yıl sürdü. Yine aynı yıl İsrail’in yönlendirdiği Falañjist milisler, Beyrut’un 20 km kadar ötesinden Sabra ve Şatilla mülteci kamplarına girdi ve 1500 Filistinliyi katletti. Bu operasyonu bizzat yöneten Ariel Şaron, bu tarihten itibaren “kasap” olarak anılmaya başladı.

Ve şimdi İsrail’in yeni kasapları tanklar, toplar ve füzelerle Lübnan’a saldırıyor, kıyı şeritlerini işgal ediyor ve yaşlı-çocuk demeden katliam yapıyorlar. ABD, Lübnan’ın bombalanmasını “İsrail’in kendini savunma hakkı” olarak değerlendiriyor ve alkış tutuyor. Tarihte İsrail’in hangi katliamını gösterebilirsiniz ki ABD onu bire bir desteklememiş olsun! Ve tarihte hangi dönemi gösterebilirsiniz ki İsrail’in Ortadoğu’da yürüttüğü siyonist politikaların arkasında ABD olmasın!

Filistin Devrimi yarım asırdan fazla bir zamandır sadece İsrail’e karşı değil, ABD ve AB emperyalizmine karşı da mücadele edilerek gelişiyor. Bunlara bir de Arap gericiliğini eklemek gerekiyor. Arap gericiliği Filistin Devriminin gelişimi önünde her zaman İsrail politikalarına hizmet etti. Bir dönem FKÖ’ye alternatif olarak desteklenen ve büyütülen

KATLIAMLARA KARŞI

İN Tİ F A D A

Arap gericiliği şimdi oturduğu iktidar koltuğundan Filistin halkını yönlendirmeye çalışıyor. Açık ki Filistin Halkı, önün-

de bir engel olan Arap gericiliğini aşmadan devrimi daha ileriye taşıyamayacaktır. Filistin’in temel sorunu dinler arası bir çatışma değildir. Bugün her kim ki, Filistin Devrimini müslümanlar ile yahudiler arasında bir çatışma sığınağına hapsetmeye çalışıyor, o İsrail siyonizminin ve ABD emperyalizminin ekmeğine yağ sürüyor demektir. Görünene aldanmayıp, olayların altında yatan nedenlere, derinden derine işleyen süreçlere bakacak olursak bunu daha net görebiliriz.

İsrail Saldırıları Hamas’a Karşı Mı?

Birçok insan, yanlış bir yönlendirme sonucu İsrail’in bu son saldırılarının Hamas hükümetine karşı olduğunu, Hamas’ın Filistin’de yönetime gelmesini hazmedemeyen İsrail’in Hamas hükümetini düşürmek amacıyla Filistin Halkına saldırdığını, ekonomik ve sosyal anlamda ağır bir yıkım yaşayan Filistin Halkının yıkımından Hamas’ı sorumlu tutacağını ve desteğini çekeceğini düşünerek saldırıları yoğunlaştırdığını sanıyor. Oysa sorun ne tek başına Hamas’ın “seçim zaferi”dir ne de 3 askerin kaçırılmasıyla İsrail’in “sarsılan prestiji”. Sorun ABD’nin Irak işgaliyle başlayan Ortadoğu’yu yeniden şekillendirme projesi ve bu kapsamda Filistin Devrimini kanla boğma düşüncesidir. ABD pekala biliyor ki Ortadoğu’da direniş odağı olan Filistin Devrimi yenilmeden Ortadoğu’da zafer kazanması mümkün değildir. Filistin Devriminin bölgedeki tüm halklar üzerinde yarattığı büyük etki kırılmadan emperyalist odakların başarı şansı yoktur.

Filistin Devrimi, devrimci ve komünistlere ilham vermeye devam ettikçe emperyalizme karşı direnişler ve savaşlar da devam edecektir.

Hamis’in iktidara taşınmasındaki temel mantık da buydu. ABD ve İsrail siyonizmini Hamas üzerinden Filistin Halkının direnişini kırmayı ve “yol haritası”nı kabul ettirmeyi düşünüyordu. Cezaevindeki FKÖ’lülerin hazırladığı “İki Devletli çözüm için Referandum” önerisi tartışıl-

mayı bekliyordu. Tam bir ABD işbirlikçisi olan, ki daha fazlası olması muhtemeldir, Mahmut Abbas'ın onay verdiği bu plan Filistin Halkı tarafından kabul görmüyordu. Filistin'de işbirlikçi burjuva sınıflarla işçi ve emekçi halk arasındaki çelişkiler giderek keskinleşiyor ve bir iç savaş halini alıyordu. Bu süreçten Filistin Devriminin güç kaybetmekten çok güç kazanarak çıkacağı açıktı. Ve Hamas'ın iktidara taşınması bu süreci engellemek için artık tek çözümdü.

Ama gelişmeler beklenildiği gibi olmadı. Hamas iktidarı iç savaş sürecini derinleştirdi. Filistin Halkı devrim için her zamankinden daha kararlı bir tutum içinde. "Benim kanım bir tutam yağ / yakar özgürlüğün ateşini" diyen bir halkı hiç kimse özgürlüğünden vazgeçemez. İsrail'i kabule dayanan bir anlaşmayı hiç kimse bunca katliam ve kırımdan geçmiş bir halka kabul ettiremez.

Diplomasi artık bir bozuk saat değerinde. Bundan sonra Filistin'de savaşın dili konuşulacak. El-Fetih'e bağlı El-Aksa şehitleri tugayının üst düzey yetkililerinden Ebu Hadi, "son yaşanan saldırılarla birlikte El-Aksa şehitleri, İzzeddin El Kassam ve Kudüs Tugayları, Halk Direniş Komitesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesinin hep birlikte bir "Direniş Komitesi" oluşturdu"ğunu söylüyor. Bu, Filistin devriminin Arap gericiğine rağmen her zaman kendi yolunu açabileceğini gösteriyor. İsrail'in saldırıları karşısında Filistinlilerin el yapımı Kassam füzeleriyle vurması gelişmelerin ne yöne olduğunu açıklamaya yetiyor.

Türkiye Kimin Müttefikî?

İsrail'i saldırılar konusunda sadece "orantısız güç kullanmak"la eleştiren (!) uluslararası güçler, İsrail saldırılarının durdurulması için Türkiye'nin arabulucunun önemine dikkat çekiyorlar. Bir dönem "arabuluculuk" denen, İsrail'in katliamları karşısında Filistin'i razı etme girişimlerini, Mısır yapıyordu. Son dönemde bu uğursuz görevi Türkiye üstlenmiş görünüyor. Artık İsrail ve ABD katledecek, alttan alta Suriye ve İran'a saldırı sinyalleri verecekler, tehdit edecekler ve Türkiye de onların deyim yerindeyse diplomatik elçiliğini yapacak. Başına çuval geçirilmiş bir devletten kendisine söylenen her şeyi kayıtsız şartsız yerine getirmesinden başka bir şey bekleyebilir misiniz?

Giderek ABD'nin genişletilmiş Ortadoğu projesinin sınırları daha da netleşiyor. İsrail'in Lübnan işgali aslında ABD'nin Suriye'yi işgali anlamına geliyor. Suriye'nin İsrail'in Lübnan işgaline karşı sesiz kalması, ABD'yi girişeceği yeni saldırılarda cesaretlendirmiştir. İran'ın karşı çıkışları ve İsrail'i tehdit eden açıklamaları ise şimdilik ABD ve İsrail saldırganlığına karşı duyulan tek ses gibi görünüyor.

Türkiye'nin Ortadoğu süreci içindeki rolü ise önümüzdeki günlerde daha da netleşecektir. Tam bir ikiyüzlülikle bir yandan İsrail ve ABD'nin sözcülüğüne soyunurken bir yandan da Filistin halkına karşı girişilen katliamları kınıyormuş görüntüsü çizmek, devletin yüzyıllardır sürdürdüğü diplomasinin günümüzdeki yansımasıdır.

Filistin halkı ise artık gerçek dostlarını düşmanlarından ayırtedebilecek duruma çoktan gelmiştir. Kimlerin nasıl stratejik ortaklıklar geliştirdiğini ve bütün bunların Ortadoğu'da gelişecek bir devrimi boğmaya dönük olduğunu görüyor ve savaşma azimlerini yükseltmeye devam ediyorlar.

Filistin bir gün mutlaka özgür olacak. İsrail siyonizminin yıkılacağı ve demokratik sosyalist bir Filistin'in kurulacağı günler uzak değil.

Dünyanın gözleri bir anda

yeniden Sosyalist Kore üzerine çevrildi. ABD'nin dünyanın dört bir tarafında artan yayılmacılığına karşı son dönemde en güzel cevabı Sosyalist Kore verdi. 5 Temmuz tarihinde biri kıtalararası olmak üzere 7 füze denemesi gerçekleştirilen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, emperyalist-kapitalist dünyanın gerçekte hangi dilden anladığını bir kez daha göstermiş oldu. Uzun menzilli Taipong2 füzelerinin yönü Japonya ve Amerika idi. Uluslararası diplomasi kurallarının sadece kağıt üzerine yazılmış yazılardan ibaret olduğunu gösteren Sosyalist Kore, daha sonrasında yapılan kınama açıklamalarına da papuç bırakmadı. Ambargo; gıda ve ilaç yardımlarının kesilmesi, uluslararası birlikler tarafından kınanması vb. gibi tehditler karşısında Sosyalist Kore tek bir adım olsun gerilemedi ve biri fırlatıldıktan 40 saniye sonra Japon Denizine düşen füzesinin gerektiğinde hedefini bulacağını açıkladı. Emperyalizme bu açıktan meydan okuma, Japonya başta olmak üzere tüm emperyalist-kapitalist ülkeleri korku dalgasının sarmasına neden oldu. Nitekim Japonya olayın şokuyla ilk anda söylediği sözleri geri alarak Kuzey Kore'ye saldırıyla karşılık verme niyetinde olmadığını açıkladı.

Sosyalist Kore, bugüne kadar emperyalist-kapitalist sistemin kendisi hakkında uydurduğu yalanlara, dezenformasyonlara, liderleri Kim Jong İl hakkındaki karalamalara doğrudan cevap vermemiştir ama son füze denemeleriyle sabrının bir sınırı olduğunu da göstermiş oldu.

Sosyalist Kore, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin geriye düşüşünden

SEN ÇOK YAŞA SOSYALİST KORE

sonra Küba ve Vietnam'la birlikte sosyalizmin değerlerine sahip çıkması ve sosyalist sistemi kıskançlıkla korumasıyla dünya halklarının gözünde büyük bir sempati kazanmıştı. Yıllar yılı emperyalist-kapitalist sistemin tüm saldırılarına karşı kurucu önderleri Kim İl Sung'un öğretileri doğrultusunda başarı ile karşı koymayı bilen Sosyalist Koreliler, sosyalizmin yeni umutlarını temsil ederek dünyanın dört bir tarafında devrim ve sosyalizm için mücadele edenlere büyük bir moral ve güç kaynağı olmuşlardı.

Ve şimdi adeta Kim İl Sung'un şu sözlerini doğrularcasına hareket ediyorlar: *"Sosyalist ülkeler, komünist partiler ve işçi partileri, tamamiyle eşit ve bağımsızdırlar. Her biri uluslararası devrimci safların ulusal bir uzantısı olarak, yalnız kendi ülkesindeki devrim açısından halklarına sorumlu olmakla kalmayıp, işçi sınıfının sınıfsal dayanışması nedeniyle, bütün dünya halklarına dünya devrimi açısından sorumludurlar... Bütün kardeş ülkeler, sosyalist ülkelerde-*

ki sınıf dayanışmasını güçlendirmek için birbirlerine, karşılıklı saygı göstermeli ve eşit koşullarda olduklarını bilerek, içtenlikle yardımlaşmalıdırlar.

Ayrıca sosyalist ülkeler, dış baskılar nedeniyle bağımsızlıklarından vazgeçmemeli ve körü körüne öteki parti ve ülkelerin peşine takılmamalıdırlar..." Kore İşçi Partisi ve onun lideri Kim Jong İl, bugün kendi ülkesinin somut koşullarında sosyalizmin evrensel ilkelerini temel alarak sosyalist sistemi güçlendiriyor ve her türlü saldırı karşısında korumayı biliyor. Bugün Sosyalist Kore'nin dünya devrimine katkısı, Castro'nun Küba için söylediği gibi "bu kararlılık" oluyor.

ABD'nin "şer ekse- ni" içinde tanımladığı ve ekonomik ambargo ve diplomatik abluka ile yıkmaya çalıştığı Sosyalist Kore, tüm saldırılara karşı dimdik ayakta durmayı ve yeni insanların yeni adımlarıyla yürümeyi sürdürüyor.

Sosyalist Kore'nin emperyalizme ağzının payını veren son tavrı bir kez daha göstermiştir ki emperyalist-kapitalist sistemin kuru güvültüsüne papuç bırakmak onları daha çok saldırganlaştırır. Anladıkları dilden, gerekirse diplomasi- nin nezaketini bir kenara bırakarak cevap vermekse işçi sınıfı ve emekçi halklara büyük bir moral verir.

Sosyalizmin moral kaleleri, Küba, Sosyalist Kore ve Vietnam, dimdik ayakta durdukları sürece emperyalist-kapitalist sistem asla egemen olamayacak ve en nihayetinde tarihin hükmünden kurtulamayacaktır.

Yaşanan son gelişmelerle birlikte içimizden bütün gücümüzle bir kez daha haykırmak geliyor: Sen çok yaşa Sosyalist Kore.

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TERÖRLE MÜCADELE YASASINA KARŞI MÜCADELEYE!

Devrim süreci yoğunlaştıkça, iç savaşın gelişimine bağlı olarak devletin işçi sınıfı ve emekçilere, komünist, devrimci ve ilerici olan tüm kesimlere karşı saldırıları da artıyor. Bu saldırılar kimi zaman fiili olurken kimi zaman da yeni yasalar vb. şekilde olmaktadır. Daha önce çıkarılan Ceza İnfaz Yasası'ndan sonra şimdi de "yeni" bir Terörle Mücadele Yasası çıkarılarak toplum baskı altına alınmaya, ömrünü tüketmiş teknelci kapitalist sistem bu şekilde korunmaya, deyim yerindeyse oksijen çadırında yaşatılmaya çalışılıyor.

"Yeni" Terörle Mücadele Yasası'yla tüm toplum faşizmin kışkırtılmasına alınmak istenmektedir. Sermayenin egemenlik ve zor aygıtı olan devlet, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı on yıllardır sürdürdüğü iç savaşı yeni bir aşamaya taşımış durumdadır. "Yeni" Terörle Mücadele Yasası ile artık elinin altında katliamlarına hukuki kılıf bulacağı bir dayanak da bulmuş olacaktır. ABD'nin tezgahladığı 11 Eylül provokasyonu sonucu tüm dünyaya karşı ilan ettiği 3. Dünya Savaşı'nın üzerinde yaşadığımız topraklara pratik yansımalarından biri olan bu yasaya göre varolan sömürü ve zulüm düzenine eleştiri dahi yapmak "suç" teşkil etmektedir. Tüm toplumu faşist teröre ve şovenist kışkırtmalara boyun eğmeye zorlayan bu yasa, 29 Haziran tarihinde meclis tarafından kabul edildi ve Cumhurbaşkanı'nın onayına sunuldu. Bir devlet politikası olan terörün köşk tarafından onaylanmayacağını düşünmek için insanın devletin faşist yapısından hiçbir şey anlamamış olması gerekir. Genelkurmay tarafından ilan edilen "topyekün savaş"ın somut adımlarıdır bunlar. Bir yandan ordu ve polis işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde kelimenin gerçek anlamıyla terör estiriyor; insanları diri diri yakıyor, işkencelerden geçiriyor, katlediyor. Öldüremediklerini tutukluyor F tipi hücrelere kapatıyor ve buralarda en ağır baskı ve işkence koşullarında tutuluyor. Bir yandan "yeni" yasalarla iç savaşın daha büyük çatışmalarına hazırlanıyor.

"Yeni" Terörle Mücadele Yasası, ordu ve polis mensuplarına dilediklerini diledikleri zaman silahla öldürme yetkisi veriyor. Deyim yerindeyse taşlar bağlanıyor, itler serbest bırakılıyor. Bunun anlamı asker ve polislerin bugüne kadar zaten yaptıkları infazları vb. hiçbir hukuki kaygı gözetmeden yapabilecek olmalarıdır. Yasa yeni katliam ve infazlara davetiye çıkarıyor.

Sosyalist, devrimci ve ilerici basın üzerindeki baskılar da "yeni" yasayla birlikte katmerleniyor. Savcı ve hakimlere diletiğince dergi, gazete vb. kapatma ya da yayını durdurma kararı verme hakkı tanıyan yasa adeta bunu teşvik ediyor. Bundan sonra hepimizin ağzından çıkan çıkabilecek herhangi bir söz kovuşturmaya uğramamıza, tutuklanmamıza, hapis yatmamıza neden olabilecektir. Ağır para ve hapis cezalarıyla sosyalist, devrimci ve ilerici basın abluka altına alınıyor. Burjuvazi, artık hiçbir şey yazılmasın, çizilmesin, haber yapılmasın istiyor. Ya da yazılıp çizilecek, haber yapılacaksa sadece "vatan-millet-sakarya" edebiyatı yapılsın; yapılan katliamlara sessiz kalınsın, baskı ve işkenceler görmezden gelinsin istiyor.

Terörle Mücadele Yasası, kelimenin tam anlamıyla devlet terörüne yasal dayanak oluşturuyor. Bu yönüyle Avrupa'dan demokrasi bekleyenleri, Avrupa Birliği'nin zorlamasıyla Türkiye'nin demokratikleşeceğini sananları hayal kırıklığına uğratmıştır. Devletin faşist karakteri, "yeni" Terörle Mücadele Yasası'yla bir kez daha görülmüştür.

Bundan sonra saldırıların daha da yoğunlaşacağı bir süreçten geçileceği açıktır. İşçi sınıfı ve emekçiler, yoksul Kürt Halkı, kendisini bu yeni savaş sürecine göre hazırlamak zorundadır. Gelişmeler bir kez daha emekle sermaye arasında işçi sınıfı ve emekçilerle burjuvazi arasında bir uzlaşma olmayacağını, devrimin kendi yasalarını burjuvaziye zorla kabul ettireceğini göstermiştir.

Terörle Mücadele Yasası'na karşı aktif bir mücadele yürütmek, bu yasayı devrimle birlikte yırtıp atmak için başta Leninistler olmak üzere tüm işçi ve emekçiler, devrimci ve ilericiler mücadeleye atılmalı, burjuva iç savaşa karşı proleter iç savaş yükseltmek zorundadır.

**FAŞİST YASALAR VE SALDIRILARA KARŞI YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

ORTADOĞU'DA SAVAŞ VE ARTAN DEVRİMCİ OLANAKLAR

Ortadoğu'da yeni bir sürecin kapısı açıldı. İsrail'in, Ortadoğu'nun bu haydut ve emperyalistlerin tetikçisi devletin Lübnan'a saldırması yeni sürecin ilk adımı oldu. Bu, sonu mutlaka emekçi sınıfların emperyalizm ve kapitalizm üzerinde zaferiyle sonuçlanacak kanlı savaşlar sürecidir. Daha doğru bir ifadeyle, ABD emperyalizminin dünya emekçi halklarına karşı yaklaşık beş yıl önce başlattığı dünya savaşının yeni bir aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Bu aşamanın tipik özelliği nedir? Kısacası, emperyalizmin ve onunla birlikte dünya kapitalizminin sıçramalı çöküşünün çok belirgin hale gelmiş olmasıdır.

Ortadoğu bu noktaya nasıl geldi? Gerçekte herşey, yüzeydeki olayların gösterdiği gibi, birkaç aylık bir zaman dilimine sıkışmış gelişmelerden ibaret ve birkaç "kendini bilmez" yöneticinin kin ve intikam duygularının sonucu muydu? Elbette değil. Bunun böyle olmadığını düşünme yeteneğine sahip her kişi anlar. Öyleyse gerçek nedenlere ulaşmak için önce olayların gelişimine kısaca bir göz atalım. Bunun için bir başlangıç noktası almak gerekirse, Filistin seçimleri sonucu HAMAS'ın iktidara gelmesini düşünebiliriz. Bilindiği gibi HAMAS, seçimlerde çoğunluğu elde ederek Filistin hükümetini kurdu. Ama ne emperyalistler ne de İsrail bu hükümeti tanımaya yanaştılar. Aksine, ambargo, abluka ve saldırılarla Filistin halkını cezalandırmaya, yaşamı onun için cehenneme çevirmeye yöneldiler. Bu politikanın iki önemli sonucu oldu. Birincisi, Filistin halkı, bu devrimci halk, emperyalistlere boğun eğmek bir yana daha şiddetli bir dire-

nişe geçti. İkincisi ve en az bunun kadar önem taşıyan gelişme Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın işbirlikçi yüzünün çok net biçimde ortaya çıkması oldu. İşbirlikçiliğini İsrail'den açıktan açığa silah ve para almaya kadar varıran Mahmud Abbas'ın izlediği politikalar neredeyse Filistin'i bir iç savaşın eşiğine getiriyordu. Ama İsrail'in kudurganlıkla tanımlanabilecek saldırgan politikası onun Filistin'deki en etkili işbirlikçisini etkisiz kıldı. İsrail'in Filistin topraklarındaki "Mahmud Abbas"ayağı artık kırık..

Filistin Halk Direniş Komiteleri iç savaşa doğru hızla giden bu süreci bir eylemle tersine çevirmeyi başardılar. Filistinli direnişçiler, bir İsrail askeri noktasını basarak iki İsrail askerini öldürüp birini esir alınca işin rengi değişti. İsrail bütün askeri gücüyle Filistin halkına karşı saldırıya geçti. Hava ve kara birlikleriyle Gazze Şeridi'ni işgale girişti. Çoğu çocuk onlarca kişi bombardıman sonucu öldürüldü; elektrik santrali ve köprüler havaya uçuruldu. Filistin halkı buna silahlı direnişle yanıt verdi. Bir ara iç savaşın eşiğine gelmiş bulunan Filistin halkı İsrail karşısında birleşerek tek vücut halinde direnişe geçti. Devlet Başkanı koltuğunda oturan Mahmud Abbas ise, bir anda, gelişmeleri izlemekten başka elinden birşey gelmeyen bir figüre dönüştü. Taraflar şöyle netleşti: bir tarafta devrimci Filistin halkı karşı tarafta İsrail ve arkasındaki emperyalistler. Bu arada, beklenmedik bir gelişme olarak Lübnan'ın güneyinde mevzilenen Hizbullah işe karıştı ve bir İsrail karakolunu basarak yedi İsrail askerini öldürüp ikisini esir aldı. Bu, Filistin halkının direnişi karşısında zaten köşeye

sıkışmış olan İsrail için Lübnan'a saldırının bahanesi oldu. 12 Temmuz'da, İsrail kara, hava ve deniz kuvvetlerini harekete geçirerek Lübnan'ı bombalamaya başladı. Böylece eninde sonunda bütün Ortadoğu'yu içine alacak bir savaşın başlama borusu çalınmış oldu.

Şimdi sorulması gereken soru şudur: Bütün Ortadoğu'yu içine alacak bir savaşın başlama nedenleri gerçekte bunlar mı? Kesinlikle değil. Bunlar Ortadoğu işçi sınıflarına, emekçi halklarına, ulusal devrimci kurtuluş savaşlarına karşı savaş açma ihtiyacındaki emperyalistlere ve siyonist İsrail devletine sadece bir bahane oluşturdu. Esir onbaşının bulunması bir bahaneydi zira Gazze'nin işgalinin çok önceden planlandığı İsrail ordusunun hazırlıklarından ve hareket tarzından kolaylıkla anlaşılıyor. Onbaşı bir bahaneydi zira onun esir alınmasından üç gün sonra kaçırılarak tutuklanan Filistinli bakan ve yetkililer hakkındaki tutuklama kararının çok önceden alındığı sonradan ortaya çıktı. Amacın "onbaşı"yı bulmaktan ibaret olduğu bir yalandır zira "onbaşı"nın esir alınmasından bir gün sonra İsrail savaş uçakları Suriye Devlet Başkanı sarayı üzerinden alçak uçuş yaparak küstahça bir kışkırtma yaptılar. Amaç, Suriye'yi de içine alan bir Ortadoğu savaşı çıkartmaktır.

Lübnan'a, kaçırılan ve öldürülen askerlerine karşılık Hizbullah'a bir ders vermek amacıyla saldırıldığı da kuyruklu bir yalandır. Bunu, İsrail'in savaş hazırlıklarından ve hareket tarzından aklı başında her kişi kolaylıkla anlar. Hizbullah'ın yedi askeri öldürüp ikisini esir almasından bir gün sonra kara, deniz ve hava kuvvetlerinin katıldığı bir savaşı başlatmak ancak sa-

vaş planları masada hazır duruyorsa mümkündür. Siyonist İsrail devleti tam da bunu yaparak aslında böyle bir savaşın hazırlıklarına uzun süre önce başlamış olduğunu ele verdi. Her emperyalist, gerici, faşist devlet halklara kan, gözyaşı, acı ve sefalet getirecek bir savaşı başlatırken daima gerçek amaçlarını gizler. ABD, İsrail ve onları destekleyen diğer emperyalistler başta devrimci Filistin halkı olmak üzere bütün Ortadoğu halklarına karşı açtıkları savaşın çapını böyle genişletirlerken işte bu nedenle gerçek amaçlarını gizliyorlar. Gerçek amacı gizlemek her gerici, haksız savaşın karakteristik özelliğidir. Sadece devrimci savaşlar gerçek amaç ve hedeflerini önceden ve açıkça ilan ederler.

Nefes alması bile ABD'nin iznine bağlı olan İsrail'in bu savaşı ABD emperyalizminin onayını alarak başlattığından şüphe yok. Hatta daha ileri giderek, bu savaşı ABD'nin emriyle açtığını söylersek gerçeğe daha da yaklaşılmış oluruz. Çünkü Ortadoğu halklarına, işçi sınıflarına, devrimci ulusal kurtuluş savaşlarına karşı kanlı bir savaş başlatmak İsrail'den çok ABD'nin ihtiyacıdır. Peki neden? Şu basit ve kolayca anlaşılabilir nedenden dolayı: ABD emperyalizminin hegemonyası, dünyanın geri kalan bölümlerinde olduğu gibi Ortadoğu'da da sıçramalı çöküş sürecine girmiştir. Bu çöküş sürecini durdurmak için ABD emperyalizminin giriştiği bütün çabalar fiyaskoyla sonuçlandı. Afganistan ve Irak bunun son iki örneğidir.

Filistin Devrimi ise Ortadoğu'nun sürekli canlı ve yanan bir devrim ocağı olarak sadece bölgeye değil bütün dünya devrimci hareketine örnek ve ilham kaynağı olmaya devam ediyor. ABD, işte bu devrim ocağını hem İsrail'in varlığını sürdürmesi hem de Irak'ta saplandığı bataktan çıkmak için ezmek istiyor. Çünkü Filistin devrimini ezmekle elde edebileceği moral gücün Irak direnişini ezmesine yardım edeceğini hesaplıyordu. Hesapları boş çıktı. Devrimci Filistin halkı emperyalist sistemin bütün kuşatmasına rağmen devrimini sürdürerek ABD em-

peryalizminin çöküş sürecini hızlandırdı. Kaderi ve geleceği tümüyle ABD'ye bağlı olan siyonist İsrail devleti ile ABD emperyalizmi işte bu çöküş sürecini durdurabilmek için kanlı savaşı Ortadoğu geneline yayma politikasını devreye soktular. Bu savaş, ne İsrail başbakanı katil Olmert'in ne de aptallığı dillere destan Bush'un kafasında fişkıran planların eseridir. Aksine, bu savaş, İsrail ve ABD'nin varlık koşulları ve bu iki haydut devletin tüm bir tarihsel gelişmeleri tarafından hazırlanmıştır. Tam da bu nedenle, savaşın Suriye'yi de içine alacak şekilde yayılacağından şüphe etmek için bir sebep yok. İsrail, bunun işaretlerini, daha büyük savaş hazırlıkları yaparak ve Suriye üzerindeki kısırtıcı hareketleriyle şimdiden veriyor. ABD emperyalizmi ise, görünenin aksine bu savaşın arkasında değil tam ortasındadır. İsrail'e Filistin ve Lübnan'a saldırması için verdiği açık ve sınırsız destek bu gerçeğin herkes tarafından kabul edilebilir kanıtıdır.

Artan Devrimci Olanaklar

ABD ve İsrail'in, bu kanlı savaşı sıçramalı çöküş sürecini durdurmak için başlattıkları ne kadar kesin ise amaçlarına ulaşamayacakları da bir o kadar kesindir. Tersini söylemek gerekiyor. Onlar yola çıkarken amaçladıkları şeyin tersini karşılarında bulacaklar. Şimdiden rahatlıkla diyebiliriz ki, Ortadoğu, hatta bütün dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarında emperyalizme ve kapitalizme duyulan kin ve öfke İsrail'in Gazze işgalinden sonra on kat, yüz kat artmıştır. Bir kez daha görmüş bulunuyoruz ki, halklara, doğası gereği, özgürlük değil, egemenlik, kan, gözyaşı, acı ve sefalet götüren emperyalizm, gittiği her yerde halkların kendisine karşı ayaklanmasını körüklemekten başka bir şey yapamaz. İşte Afganistan, işte Irak, işte Filistin.. Ve şimdi sırada Lübnan ve öteki Ortadoğu halkları var.

Savaş, şüphesiz, yoksul halklar için büyük bir yıkım, yoksulluk, acı, kan ve gözyaşı demektir. Ama savaş

emperyalist-kapitalist sistemin varlık koşullarında doğuyorsa ve kaçınılmazsa proletarya bu durum karşısında bir küçük burjuva gibi sızlanıp durmaz; savaşın doğuracağı devrimci koşullarda emperyalizmin ve kapitalizmin hakkından gelmenin çarelerini arar. Her savaş gibi, bu savaş da ekonomik-politik bunalımı derinleştirecek, pek çok ülkede gerici burjuva hükümetleri zor duruma düşürerek kapitalizmin yıkılmasının koşullarını yaratacaktır. Daha şimdiden ABD, İsrail ve genel olarak emperyalizme karşı şiddetli duyguların halklar arasında güçlenmesine yol açmıştır. Türkiye ve K.Kürdistan bu devrimci havadan etkilenecek ülkelerin başında geliyorlar.

Ezilen, baskı altında tutulan, kan ve gözyaşına boğulan bir halkın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yaklaşmasını hiç bir güç engelleyemez. Bu, neredeyse doğa yasaları kesinliğinde bir yasadır. İşbirlikçi Mahmud Abbas'ın Filistin'in başına geçirilmesiyle ya da Irak işgaliyle birlikte Ortadoğu'da emperyalist politikaların önünde hiç bir engel kalmadığını düşünenlerin yanlıgıları ne çabuk ortaya çıktı! Şimdi her iki ülke toprakları dünya devrimci hareketine ilham kaynağı olan iki devrim ocağıdır. Sıra Lübnan'a geldi. Lübnan halkı, işbirlikçi bir azınlık dışında, başına bomba yağdıranları, kendisini derin acılara boğanları topraklarından söküp atacak cesaret ve onura sahip bir halktır. ABD, İsrail ve diğer emperyalistlerin binbir entrika ve hileyle Lübnan'da iktidara getirdikleri işbirlikçiler artık rahat dolaşamayacaklar. Onları bu hale sokan, bizzat efendilerinin eylemi oldu.

Halkları derin acılara boğan savaş, bütün bölgede devrimci rüzgarlar estirmeye başladı bile.. Bütün ülkelerin devrimci proletaryası ve ezilen halklar, bu koşullardan kendi gerici burjuva hükümetlerini kapitalizmle birlikte yıkmak için yararlanmayı bilecektir. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Tarihi Ölüm Orucu eylemi, devrimci tutsakların kazanacaklarına olan inançla sürüyor. Devletin her geçen gün dışarıda işçi sınıfı ve emekçiler, zindanlarda devrimci tutsaklara saldırılar artıyor. Dışarıda ve zindanlarda saldırıların önüne set çeken Ölüm Orucu Eylemi kararlılıkla sürüyor.

Şişli'deki direniş evinde eylemini sürdüren Av. Behiç Aşçı bugün eyleminin 106. gününde. Av. Behiç Aşçı, Baro başkanı ve üyelerinin Adalet Bakanı ile geçen ayın sonlarında yaptığı görüşmeyi "olumlu" olarak değerlendirdiklerini, ama sorunların çözümü için somut adımlar atılması gerektiğini söylüyor.

Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibinden Ölüm Orucu Savaşçıları eylemlerinin 80. günündeler ve eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Adana'da eylemi sürdüren Gülcan Görüroğlu ise eyleminin 75. gününde zafere olan inancıyla kararlılıkla yürümeye devam ediyor. Kırıklar F Tipi zindanında Ölüm Orucu Eylemini sürdüren Şeyh-muz Poyraz bugün eyleminin 225. gününde. Buca F Tipinde Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Fahri Turpan ise Ölüm Orucu eyleminin 154. gününde.

Devrimci tutsakların kararlı yürüyüşleri eninde sonunda burjuvaziye geri adım attıracaktır. 6 yılı aşkın bir süredir devam eden bir kararlılık karşısında hiç bir güç duramaz. Devrimin gelişimi burjuvaziye geriletecek ve en nihayetinde zindanlar yıkılıp yerle bir olacaktır.

Ölüm Orucu Eyleminin zaferle sonuçlanması, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleşmesi için şimdi herkesin ayağa kalkması ve haykırmasının zamanıdır.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

Behiç Aşçı'nın Eyleminin 100. Gününde ÇHD'den Basın Açıklaması

12 Temmuz günü, Avukat Behiç Aşçı'nın İstanbul Şişli'de Ölüm Orucu eylemini sürdürdüğü evin önünde Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukatlar bir basın açıklaması yaptı.

Eyleminin 100. gününde olan Behiç Aşçı'yı desteklemek için yapılan basın açıklamasında yaklaşık 50 avukat, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganıyla Şişli Adliyesi önünden Pay Apartmanına yürüdüler.

Burada basın açıklamasını okuyan avukat Hakan Günaslan;

"Bu ülkenin hapisanelerinde 19 Aralık 2000 tarihinden beri tecrit-tredman modeli uygulanıyor. Havalandırma, gö-

rüş, okuma, giyim, sağlık gibi en temel ve vazgeçilmez hakları kısıtlanıyor ve yok sayılıyor. Tecrit-tredman modeli sistematik bir işkencedir. Tecrite karşı mücadelede 122 kişi yaşamını yitirdi 600'den fazla insan sakat kaldı. Meslek-

taşımız, üyemiz ve genel merkez yöneticimiz Behiç Aşçı'nın tecrit-tredman modeline son verilmesi talebiyle 5 Nisan Dünya Avukatlar Gününde başladığı Ölüm Orucu eylemi, 100. günündedir. Siyasi iktidar temel insan haklarının açık ve ağır bir ihlali olan ve rahatlıkla çözülebilecek bu sorunu yok sayarak çözümsüz bırakmasının meslektaşımızın ölümüne neden olacağı konusunda uyarıyor ve buna izin vermeyeceğimizi açıklıyoruz" dedi.

Okunan açıklamanın ardından avukatlar Behiç Aşçı'yı ziyaret ettiler. Aydınların ziyaretleri ve bakanlıkla yapılan görüşmeler hakkında bilgi alarak ziyareti sonlandırdılar.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

AKMERCAN TEMİZLİK İŞÇİLERİ GREVDE

Gaziosmanpaşa'nın temizlik işlerini yapan Akmercan A.Ş. gece vardiyası temizlik işçileri kötü çalışma koşullarına karşın greve çıktı. Günde 12-13 saat çalıştıklarını ve buna karşın aldıkları 450 YTL maaştan başka hiçbir güvencelerinin olmadığını belirten işçiler, "Artık yeter. Öğlen yemeklerimiz bile karşılanmıyor. Esnaftan yemek için birşeyler istemekten bıktık. Öğlen yemeğini geçiştirmek için simitçiden simit istiyoruz. Biz dilenci değiliz, temizlik işçisiyiz ama gel gör ki dilencilik yapmak zorunda kalıyoruz. Yoksa 12-13 saat aç karnına çalışıyoruz. Normal bir işçi 8 saat çalışır biz 12-13 saat aç karnına çalıştığımız halde mesai ücretlerimiz verilmiyor, alamıyoruz." dediler. Grevleri zaferle sonuçlanana kadar direneceklerini belirten Akmercan işçilerinin talepleri şöyle: "1- Pazar günü çift mesai sayılsın. 2- Yemek hakkımız verilsin. 3- İnsanca yaşayabileceğimiz ücret hakkımız verilsin"

Pazar günü gece vardiyasındaki işçiler 10 Temmuz Pazartesi günü saat 02:30'da greve başladılar.

Pazar günü akşam çalışan işçiler gece iki buçukta işten geldikten sonra fabrika karşısındaki yerde toplanmaya başladılar. Grev hazırlıkları tamamlanmaya başladı.

Daha sonra, gündüz işçilerinin gelme saati olan 05:00'a doğru konuşma yapan grev öncüsü şunları söyledi: "Arkadaşlar biz çocuklarımıza şeker, evimize ekmeğe götürmek istiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Aldığımız 450 milyona, kira mı verelim, elektrik su parası mı ödeyelim yoksa karnumuzu mu doyuralım. 450 milyona insan ne karnını doyurabilir ne namusunu koruyabilir. Biz dilencilik yapmak istemiyoruz. 12-13 saat aç karnına çalışıyoruz, bir mesaiye kalmayalım iki mesai ücreti kesiliyor bizden. Onurlu ve insanca yaşam için greve başlıyoruz. Ve bu direnişimiz tarihe geçecek. Kazanana kadar direneceğiz arkadaşlar. Birbirimizi yarı yolda bırakmak yok. Bizler hep bir bütünüz. Birimiz hepimiz hepimiz birimiz içindir. Yarı çocuklarınıza torunlarınıza anlatacaksınız bugünleri." dedi. Konuşmanın ardından üzerinde "Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri" yazılı pankart açıldı ve dörderli kortej olarak "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla şantiye önüne gidildi. Patron'un şantiyenin arka duvarından işçi sokma ihtimaline karşı, hemen 15 kişilik bir komite kurularak şantiyenin arka tarafına yerleştirildi. Şantiyenin önünde "Uyan Akmercan İşçisi Onuruna Sahip Çık" kuşlamaları yapıldı ve şantiyeden hiçbir aracın çıkmasına izin vermemek için şantiye kapısı kapatılarak kapıya bir işçi kendini zincirledi. Son derece kararlı bir tavır sergileyen Akmercan İşçileri daha sonra kapı önünde oturma eylemine geçtiler. Bu arada direnişin zafere kadar sürdürüleceğini anlatan konuşmalar yapıldı. Ve bir işçi "Ölmek var dönmek yok" deyince tüm işçiler tarafından gür bir şekilde alkışlandı. Daha sonra da gündüz vardiyasındaki

çalışan işçiler gelmeye başladı, grev sözcüleri bu işçileri greve destek vermeleri için ikna etmeye çalışsalar da fazla başarılı olamadılar. Gündüz vardiyasından ancak 15-20 kişi bu greve destek verdi. Gündüz vardiyasındaki işçilerle beraber sayıları 250'yi geçen işçiler yeni gelmekte olan işçileri alkışlar ve sloganlarla karşıladı.

Sabah şantiye şefi işçilerle konuşmak için geldi. Onları grevden vazgeçirmeye çalıştı fakat başarılı olamayınca üstü kapalı tehditler savurmaya başladı. Buna karşılık işçilerin beraberliği, dayanışması ve kararlılığı karşısında müdürün yüz ifadesi görmeye değerdi. Daha sonrada müdür geldi ve işçilere "Arkadaşlar yaptığımız kötü bir şeydir. Sizin grev hakkınız yok. Bu iş böyle olmaz. Farklı yollarla da çözülebilir" demesi üzerine grev öncüsü, müdürlerin bir çerez parası olan 450 milyona 30 gün boyunca aç karnına çalıştıklarını, herkesin çocuklarına ekmeğe götürmek istediklerini ve grev haklarının olduğunu bunu sonuna kadar kullanacaklarını belirtilirken bir işçinin; "Yağmurda yaşta bizi düşündünüz mü. Çalışırken can güvenliğimiz bile yok. Bayramlarda bile çalıştık çalışıyoruz bize ne verdiniz." demesi üzerine müdür; "Hiç bir şey. Keşke elimizde olsa ama bu kadar verebiliyoruz" dedi buna karşın aynı işçi şunu söyledi "Çocuk çocuğu gömdüm de geldim ben buraya..."

Müdür ve şantiye şefi ikna edemeyince gittiler ve polisler yavaş yavaş gelmeye başladı. Daha sonra üç otobüs çevik kuvvet şantiye önüne geldi. Sonra, çevik kuvvet amiri ve polis müdürü konuşmak için geldi "sorumlunuz kim?" dedi. İşçiler bunun üzerine; "sorumlumuz yok sorumlu hepimiziz, muhatabımız var onunla konuşabilirsiniz" dediler. Bunun üzerine polis müdürü, "tamam şimdi müdürünüzle konuşayım sonra da sizinle konuşacağım" dedi. Ve daha sonra geldiğinde ise arkadaşlar muhatabımız kimse yanına gelin dedi. Fakat işçiler sız buraya gelin dediler. Sonra grev öncüsü arkasını işçilere dönerek polis müdürü

rüne “konuşmak istiyorsanız buraya gelin burda hepimizle konuşun” dedi. Grev sözcüsü Abidin Ateşoğlu’yla polis konuştu ve Ateşoğlu şunları söyledi: “Biz greve çıkmadan bir hafta önce patronla konuştuk ve isteklerimizi ilettik. Taleplerimiz yerine getirilmezse greve çıkacağız dedik. Ama o bizi insan yerine bile koymadı. Biz 450 milyona bir ay boyunca aç karnına 12-13 saat çalışıyoruz. Ve taleplerimizi alana kadar bu grevi sonuna kadar götüreceğiz. Bu işçilerden birinin kılına zarar gelsin tüm kamuoyunun önünde açıklıyorum kendimi yakarım. Bunu siz de görebiliyorsunuzdur. Belediye başkanının buraya gelmesini istiyoruz. Yoksa biz oraya gideriz” dedi. Karşısındaki kararlı ve bir o kadar da cüretli işçileri gören çevik amiri, “tamam arkadaşlar size hak veriyoruz ama bu şekilde şantiye önünü kapatmayın” dedi ve gitti. Saat 11:00’a geliyordu. Tekrar şantiye müdürü, şef ve patronun adamları işçilerle konuşmak için geldiler ve uzun süren konuşmanın ardından müdürün; “eğer böyle davranmaya devam ederlerseniz, harcancaksınız” demesi üzerine işçilerle arasında tartışma başladı ve bu arada da çevik kuvvet ekipleri gaz maskelerini takıp işçilerin çaprazında durdular. Daha sonra çevik kuvvet amiri de konuşmaya katıldı. İşçiler de belediye başkanının gelmesini istediler. Bunun üzerine Müdür’ün grevdeki tüm işçilerin iş sözleşmelerinin fesh edildiğini söylemesi üzerine, işçiler zincirledikleri kapıyı açarak Gaziosmanpaşa Belediyesinin önüne gidip başkanla görüşme kararı aldılar. Ve en önde “Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri” yazılı pankartlarıyla birlikte düzenli kortej oluşturup Gazi Mahallesi’nden geçilerek Gaziosmanpaşa Belediyesi önüne kadar yüründü. Yürüyüş boyunca; “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız. Akmercan Şaşırđın Sabırımızı Taşırđın, Yaşasın İşçilerin Birliği, Akmercan İşçisi Yalnız Değildir” sloganları atıldı. İşçiler Gazi Mahallesinden geçerken Gazi Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları da işçilere “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak” sloganlarıyla destek verdiler. Ve işçiler onları sloganlarına eşlik ederek ve alkışlayarak karşıladı. Gaziosmanpaşa Belediyesi önüne varıldığında çevik kuvvet yolu kesmişti. Grev sözcüleri GOB Belediye Başkanıyla görüşme taleplerini iletiler. Yoldan tesadüfen geçmekte olan Nakliyat İş Sendikası avu-

katı Pınar Akbina yardımcı olmak istediğini söyledi. Daha sonra görüşme taleplerinin kabul edilmesi üzerine grev sözcüleri yanlarındaki avukatla başkan yardımcısıyla görüşmek üzere belediyeye gittiler. İşçiler oturup beklemeye başladılar. Bu arada işçilerin yanından geçen bir bayan, işçileri alkışlayarak şunları söyledi: “Haklısınız arkadaşlar sizleri destekliyorum. Sonuna kadar mücadele edin. Ne kadar ücret alırsanız alın o sizin hakkınızdır. Bakın üstünüzde başınızda hiçbir şey yok çıplaksınız mücadele edin bunlara karşı.

Hakkınız arayın. Sizleri destekliyorum. Bizler evimizde otururken siz çöplerimizi temizliyorsunuz sizler herşeye layıksınız...” Bunun üzerine işçiler de alkışlarla destek verdiler. Ve “Akmercan işçisi yalnız değildir” şeklinde slogan attılar. Oradaki tüm devlet güçlerine rağmen işçileri destekleyen bayan büyük bir etki yarattı. Daha sonra herkes işçilerin yanına toplanmaya başladı. Uzun süre işçilerle beraber alkışlar yapıldı.

Belediye başkan yardımcısıyla görüşen sözcüler, görüşmenin olumsuz geçtiğini söylediler. Daha sonra işçilere toplantılarını yapması için kurumlarını açan Gaziosmanpaşa’daki Eğitim-Sen’e gidildi ve orda bir toplantı yapıldı. Avukat Pınar Akbina, işçileri böyle işten atma haklarının olmadığını, şimdi oraya gidip işe başlamak isteklerinin belirtilmesi gerektiğini ve işe almasalar bunun noter huzurunda tasdik ettirmeleri

gerektiğini söyledi. Toplantı sonunda Salı günü saat 11:00’da belediye önünde toplanma kararı alındı. Sonra işçiler grev yaptıkları şantiye önüne kadar tekrar yürüdüler. Daha sonra şantiye önünde saatin beş olması beklendi. Saat 17:00’da işe girmek istediklerini söylemek için şantiye içine girdiler ve müdürle görüşüldü. Fakat işten atıldıkları ve alınmayacakları söylendi bunun üzerine işçiler, noter getirilip bunu tasdik ettirdiler. Sonra da diğer gün GOP Belediyesi önünde buluşmak üzere evlerine gittiler.

Tek Çözüm Direniş

11 Temmuz Salı günü saat 11:00’da Gaziosmanpaşa Belediyesi önünde buluştu. Daha sonra saat 11:30’da iki avukat ve dört işçi temsilcisi belediye başkanıyla görüşmeye gitti. Yaklaşık yarım saat süren görüşmenin ardından işçilerin yanına gelen temsilciler görüşmenin olumsuz geçtiğini gereken açıklamayı avukat hanımın yapacağını söyledi. Daha sonra konuşma yapan Av. Pınar Akbina, “Belediye başkanı ile

görüştük, 'işçilerin bizimle bir ilgisi yok, biz sadece etrafın temiz olup olmadığına bakarız, işçilerin grev yapıp yapmaması, aç olup olmadıkları bizi ilgilendirmez' dedi. Arkadaşlar görüşme olumsuz geçti ama bu herşeyin sonu değil asıl mücadele bundan sonra başlıyor. Biz gereken hukuk işlerini yaparız, bunun diğer bir ayağı da direniştir, bu da size kalıyor" dedi. Daha sonra belediye önünde atılan sloganların ardından önceki gün toplantı yapılan sendikaya gidildi. Yolda sık sık; "Akmercan Şaşırıldı Sabrımızı Taşırıldı, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılırken çevrede bulunan otomobiller ve otobüsler korna çalarak, çevre esnafı alkışlayarak işçilere destek oldukları gösteriyorlardı.

Toplantı yapılmadan önce, Avukat Murat AK ve Nakliyat İş Sendikası'ndan iki avukat, işçilerin davasına destek olmak ve hukuki açıdan yardımcı olmak için geldiler. Yapılan toplantıda konuşma yapan Akmercan sözcüsü Abidin Ateşoğlu; "Arkadaşlar bugün bu mücadelemiz bir kaç günde sonuçlanacak bir mücadele değil. Bir ayda, iki ayda, üç ayda da sonuçlanmayabilir. Eğer buna hazırız diyen yoksa kimse birbirinin zamanını çalmasın. Hepimiz bu grevi bırakacak en son kişi olmalıyız. Hazır mısınız?" dedi daha sonra tüm işçiler hazırız diye bağırdılar. Ve "direneceğiz başka yolu yok" dediler. İşçilerin bu tavrından sonra, başından beri Akmercan işçisine destekte bulunan bir kişi şöyle konuştu: "...Arkadaşlar sorun egemenlik sorunu sistem sorunu. Bu hukuk egemenlerin hukuku. ...Sorunu anca siz çözebilirsiniz egemenler değil, sizler kurtuluş için iktidara yürümelisiniz. ...İşçiler kendi egemenliğini kurmalı, kendi yasalarını kendileri yapmalı, yumruklarını havaya kaldırarak burjuva hukukunu cart diye yırtmalı, anca böyle kurtulursunuz, yoksa bu hukuk sizin hakkını savunmaz o, egemenlerin iktidarını korumak için vardır, ama yarın egemenlik işçilerin olacak ve işçiler kendi yasalarını yapacaklar. ...Örgütlüyseniz, bilinçliyseniz herşey sizsiniz..."

Daha sonra salondaki işçiler uzun bir süre konuşma yapan kişiyi alkışladılar. Ve toplantı sonunda Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne gitmek ve işe iade davası açmak için, diğer gün saat 10'da Saraçhane Parkı'nda buluşma kararı alındı.

Zafer Akmercan İşçilerinin Olacak

12 Temmuz Çarşamba günü sabah saat 10:00'da Saraçhane Parkı'nda buluştu. Bir süre parkta beklendikten sonra "Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri" yazılı pankart açılarak düzenli bir kortej şeklinde Çalışma Bölge Müdürlüğüne kadar yüründü. Oldukça coşkulu olan işçiler "Patronlar Kalles İşçiler Kardeş, Akmercan Şaşırıldı Sabrımızı Taşırıldı, Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" şeklinde sloganlar atarken, yürüyüş sırasında bir işçinin ayağındaki sandalet yırtıldı ve yalın ayak yürüyüşe devam etti ve "Bizi bu hallere getirenler utanсын ben utanmıyorum böyle yürümekten" dedi. Bölge Müdürlüğü'nün önüne gelindiğinde ise avukatlarla birlikte bir basın açıklaması yapıldı. Basın mensuplarının yoğun katılımının olduğu basın açıklamasında Av. Pınar Akbina 230 işçinin hakkını istediği için işten atıldığını belirterek, daha önce Akmercan ve Belediye ile görüştiklerini ve sonuç

alamadıklarını ifade ederek belediye başkanının "bizi sadece Gaziosmanpaşa'nın temizliği ilgilendirir, işçiler bizi ilgilendirmez" sözünün altını çizdi. Akbina ayrıca Çalışma Bakanlığı'na şikayet dilekçesi verileceğini söyledi. Avukatın ardından Akmercan İşçileri adına konuşma yapan Abidin Ateşoğlu da işçilerin greve çıktığı ilk günden beri destek olan herkese teşekkür ederken; "Ayrıca bize kurumlarını açan ve ilk günden buyana destek olan Ayışığı Sanat Merkezi'ne ve Mücadele Birliği Platformu'na çok teşekkür ederiz" dedi. Daha sonra Çalışma Bölge Müdürlüğü'nün önünde yasal işlemler tamamlanarak Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğüne Haksız İşten Atma müracaatında bulunuldu. Daha sonra da dava açılacak.

Bu işlemlerin ardından işçiler toplantı yapmak üzere kendilerine kurumlarını açan Nakliyat İş Sendikası'na sloganlarla yürüdü. Birçok kez sloganlarla yürünmesine müdahale eden polisler işçilerin kararlı tavırları üzerine kendileri, işçiler yürürken trafiği kestiler. Nakliyat İş'in toplantı salonunu kullanan işçiler salona sığmayınca işçilerin çoğu ayakta kaldı ve kapıya kadar kuyruk oluşturdular. Avukatlarla birlikte toplantı yapan işçiler hukuki süreç açında bilgilendirildiler ve iş yerinde 6 ayını doldurmaya işçiler için işe iade davası açılmayacağını ancak çoğunlukla işe iade davası açılacağını ve diğer işçiler içinde tazminat davası açılacağı söylendi. Akmercan işçileri adına konuşma yapan grev temsilcisi de; "Bizler işçiyiz, biz işçi sınıfıyız. Bugün arkadaşlarımıza terörist damgası vuruluyor. Bugün kimler işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını ararsa onlara bu damga vurulur:

...Arkadaşlar çocuklarınıza sınıf bilinci verin. Bir ekmeği tüm yutabilir misiniz? Ama parça parça yutarsınız." dedi. Daha sonra bir avukat Nakliyat İş Sendikası'nın genel başkanının aralarında olduğu söyledi ve bu arada işçi sözcülerinden Abidin Ateşoğlu "Hayır kimseyi çağırmanızı istemiyoruz. Biz burda toplantı yapmaya geldik. Siz sadece hukuki olarak arkadaşlarımızı bilgilendirmenizi lütfen" dedi. Daha sonra konuşmasına devam eden avukat, konuşmasının sonunda sendika genel başkanının çağırıldı. Nakliyat İş Genel Başkanı ise konuşmasında coca cola direnişinden bahsetti ve konuşmasını sürdürürken Akmercan işçilerinin sözcülerinden birisi uyarında bulunmak istedi fakat sendika başkanı ile aralarında tartışma çıktı ve grev sözcüleri işçilerle beraber sendikayı terk ettiler. Tekrar sloganlarla Saraçhane Parkı'na gittiler. Ve orada işçiler adına açıklama yapan Abidin Ateşoğlu, "Arkadaşlar grevimiz biricik sınıf olan işçi sınıfının kendi örgütlenmesidir. Kimse bundan menfaat gözetmesin. Sendika başkanı bizim bu örgütlülüğümüzün üstüne konmak istedi, yani bizi farklı yerlere çekmek istedi, biz de gereken tavrımızı koyduk" dedi. Daha sonra ise Murak AK

dışındaki diğer üç avukat işçilerin yanına gelmedi. Ve grevdeki tüm işçiler vekaletlerini Murat AK'ya verdi. Saat 18:00'a kadar yasal işlemleri bekleyen işçiler, vekalet işleri bittikten sonra Perşembe günü saat 17:00'da şantiye önünde buluşmak üzere oradan ayrıldılar.

Grevlerin haklarını alana kadar sürdüreceklerini belirten işçiler hukuki açıdan işlemleri bitene kadar her gün saat 17:00'da şantiye önünde buluşuyorlar. İşçiler hukuki işlemlerin bitmesinden sonra grev çadırı kuracaklarını belirttiler.

Ayışığı Sanat Merkezi ve Ekin Sanat Merkezleri olarak üretimlerimizi paylaşmak, geliştirmek, bir yıl boyunca edindiğimiz birikimleri değerlendirmek, yeni yıla ilişkin hedef belirlemek amacıyla 20-23 Temmuz tarihleri arasında I-

II. Konferansımızı gerçekleştireceğiz.

Konferansımız geçen yıl olduğu gibi bu yılda ilk iki gün faaliyet raporlarının değerlendirilmesi, yeni döneme ilişkin önerilerin sunumu yapılacak. II. Konferansın hedef olarak belirlediği faaliyetleri gerçekleştirebilmek için çok yönlü gelişimi bir zorunluluk olarak belirlemişti. Marx'ın dediği gibi "sanattan zevk almak istiyorsak sanat bilgisine de sahip olmamız gerekir", biz de diyoruz ki, sanat alanında mücadele etmek, bu alanı örgütlemek ve toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla üretimler yapabilmek için sanat bilgisine sahip olmamız bir zorunluluktur. Bu zorunluluğunun farkında olan konferansımız sanat tarihi ile ilgili araştırma yapmayı tüm çalışanlarının önüne görev olarak koymuştur. Bu çalışmaların sonuçları ilk iki günkü oturumlarda sunulacaktır.

AYIŞIĞI KONFERANSI YAPILYOR

22-23 Temmuz günlerinde ise her zaman yanımızda olmuş sanati dostlarımızla birlikte kapitalizmin yarattığı yabancılaşmanın sanata yansımaları üzerine sunumlar yapılacaktır.

tr. şair şiir ve Yabancılaşma başlığı ile Ruhan Mavruk ve Berrin Taş konferansımıza katılacaklardır. Cengiz Gündoğdu ise Yabancılaşmanın sanata yansımaları üzerine duracaktır.

Konferansımız aynı zamanda Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi alışanlarının mahkemelerine katılacak ve sanata yapılan komployu yapacağı basın açıklamasıyla protesto edecektir.

Konferans oturumlarının ardından, birimler kendi yaptığı üretimleri sunacaklardır. Müzik dinletisinden fotoğraf sergisine, şiir dinletilerinden oyunlara birçok etkinlik düzenlenecektir. Tüm sanat dostlarını konferansımıza bekliyoruz.

**AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ**

AYIŞIĞI VE EKİN SANAT MERKEZLERİ 3.OLAĞAN KONFERANSI OTURUM PLANLARI

1.Gün / 20 Temmuz 2006 / Perşembe

(09.30-20.30)

Faaliyet Raporları Değerlendirme Ve Önerileri
İlkçağ Ve Köleci Toplumda Sanat
Serbest Söyleşi Ve Etkinlikler

2.Gün / 21 Temmuz 2006 / Cuma

(09.30-20.30)

Feodal Dönemde Sanat
Kapitalist Dönemde Sanat
Sosyalizmde Sanat
Sunumlar
Serbest Söyleşi Ve Etkinlikler

3.Gün / 22 Temmuz 2006 / Cumartesi

(09.30-20.30)

Yabancılaşma
şair-şiir Ve Yabancılaşma
(Ruhan Mavruk Berrin Taş)
Yabancılaşmanın Sanata Yansımaları
(Songül Yücel)
Yabancılaşma - Serbest Krs
Serbest Söyleşi Ve Etkinlikler

4.Gün / 23 Temmuz 2006 / Pazar

(09.30-20.30)

Yabancılaşma - Serbest Krs
1 Mayıs Kampanyası - Amaç, Öneriler
Sonuç Bildirgesinin Hazırlanması Ve Sunumu
Serbest Söyleşi Ve Etkinlikler

2 Temmuz
1993'te

Sivas'ın merkezinde bulunan Madımak Oteli'nde 34 aydın ve sanatçının dincigerici faşistler tarafından, asker ve polislerin gözü önünde yakılarak katledildiği günün yıldönümünde onların sesini Antep'te yükseltmek için alanlardaydık.

Birçok dernek ve siyasi kurumun destek verdiği anma etkinliği öncesinde Yeşilsu Parkı önünde toplanılarak etkinliğin yapılacağı meydana doğru yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı yürüyüş tek

ANTEP'TE 2 TEMMUZ ANMASI

sıra halinde, ellerdeki meşaleler ve mumlarla gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında "Devrimci Sanat Susturulamaz", "Susma Haykır Halklar Kardeşdir", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Sivas'ı Unutma Unutturma" sloganları atıldı.

Yürüyüş sonunda meydana gelindiğinde anma etkinliği Grup Denize Ezgi'nin müzik dinletisi ile başladı. Sivas katliamında ölümsüzleşenleri anlatan "Onların Sesi" parçası ilk defa dinleyen katılımcılar tarafından beğeniyle karşılandı. Hasret Gültekin'in Dağlar parçası, anma gününe gelenler tarafından hep bir ağızdan söylenirken, Çav Bella marşı yine çevredeki

insanların katılımı ile hep bir ağızdan söylendi. Müzik dinletisi devam ederken çevredeki insanlar merakla, toplanılan alana yaklaşırken bölgede bulunan sivil polisler katılımın daha da artmaması için onları "Hadi dağılın, bir şey yok" diyerek uzaklaştırmaya çalıştılar.

Daha sonra yapılan basın açıklamasında Sivas katliamının, toplumu ileri taşımak gayesindeki sanatçılara, aydınlara ve bu vesile ile tüm topluma yapılan bir saldırı olduğu anlatıldı.

Bugün yaşadığımız toprakların her bölgesinde gösterilen tepkiler Pir Sultan Abdal'ın idam sehпасındaki son sözlerini doğruluyordu. "Pir Sultan ölümleridir!" 34 insan 2 Temmuz 1993'te katledilmişti; ancak 34 binden fazlası 2 Temmuz 2006'da alanlarda onların ölmediğini haykırıyordu.

**DEVİRİMCİ SANAT
SUSTURULAMAZ!**

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

Antep'te Ölüm Orucu Savaşçılarının Sesi Yankılanıyor

Zindanlarda 6 yılı aşkın bir süredir ölüm orucu sürüyor. Bu güne kadar 122 devrimci ölümsüzleşti ve yüzlercesi sakat kaldı. 19 Aralık zindan katliamından bu yana F tipi zindanlarda devrimci tutsaklar teslim alınmaya çalışılıyor. Zindanlarda, başeğmezliğin ve onurun simgesi olan ölüm orucu eyleminde tutsaklar tüm kararlılıkları ile bedenlerini açığa yatırarak zindan duvarlarını yıkıyorlar. Bizler de Antep'ten Leninistler olarak onların sesine ses katacağımızı her yerde haykırıyoruz.

Antep'te, işçi ve emekçilere, sürmekte olan zindan savaşlarını ve ölüm orucu eylemini duyurmak için Antep'in emekçi semti olan Yukarıbayır mahallesinde 12 Temmuz 2006 günü "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor" Leninistler imzalı duvar yazılamaları yaptık.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN
İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

Antep'ten Leninistler

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR

Onurlu Ölüm Orucu eyleminde 183.gününde 26 Haziran 2001'de ölümsüzleştin. Seni de güneşe yolcu ettik.

Senin yüzünü görmedim yoldaş hiç; sesini de duymadım. Ama bıraktığın fotoğraflarında, gözlerin, gülen gözlerin var. Tıpkı Serpilimizin gözleri gibi, tıpkı sizden bayrağı teslim alanlar gibi...

Ve daha niceleri sırasını bekliyor zindanda. O niceler ki, tepeden turnağa devrim olmuş; senin gibi, sizin gibi... Tepeden turnağa inanç, öfke ve "yeni" olanlar... Tohumları bıraktılar gitmeden, toprağa. Şimdi o tohumlar yeşerdi, büyüdü, geliyor. Geleceğin neferleri olmak üzere... İşte ben de o tohumlardan biriyim.

Yıllar geçerken, 183 günler, 119 günler geçerken nerelerdeydim ben. Nasıl kapatmıştım gözümü, kulağımı, yüreğimi... Nasıl duymadım küçücük bedenlerinizle düşmanın suratına indirdiğiniz tokadın sesini. Nasıl bırakıvermişim kendimi zamanın çılgın akışına. Birden, hiç beklemediğim iki el tutuverdi elimden ve bırakmadı bir daha. İşte o gündür bu gündür sana, size doğru yürüyorum. Bazı zamanlar bir girdap çekiyor beni... Ama sımsıkı tutuyorlar beni. Bırakmıyorlar! Ve kurtuluyorum o girdaptan da... Ve şimdi...

Kararlı, inançlı, güçlüyüm... Geliyorum adım adım yanınıza. İşte şimdi duyuyorum sizin sesinizi taa içimde. İşte şimdi sımsıkı sarıldım sizlere.

Ve bugün 26 Haziran 2006. Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzleştiği bu günde, tüm yüreğim ve inancım, tüm devrim savaşçıları adına bir dakika saygı duruşuna geçiyorum.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
SİBEL YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
AYSUN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!**

Bir Leninist

EMEKLİLERDEN EK ZAM TALEBİ

14 Temmuz'da Aksaray Metro su önünde KESK'li emekçiler "Ek Zam Talebi"yle bir basın açıklaması yaptılar. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in okuduğu açıklamada;

"Ekonomik ve sosyal taleplerimizin karşılanması ve insanca yaşanacak bir ücret için toplu görüşme değil, toplu sözleşme yapmak istiyoruz. Toplu sözleşme yapmamızın önünde herhangi bir yasal engel yoktur. Bugüne kadar 140'a yakın belediyede toplu sözleşmeler imzalandık ve binlerce kamu çalışanı halihazırda süren bu toplu sözleşmelerden yararlanmaktadır. Bu yıl üniversitelerde ve diğer kamu kurumlarında toplu sözleşme çağrımızı ve yapma irademizi sürdüreceğiz. Hükümetin bunu engelleyici değil, kolaylaştırıcı bir tutum almasını bekliyoruz. Kamu emekçilerinin ekonomik kayıpları artmıştır. 2006 yılı kayıplarımızın telifi için %10'luk bir ek zam talep ediyoruz. Hükümet sesimize kulak vermeli, kamu emekçilerinin ek zam talebini karşılamalıdır. Aksi halde bu gididate izin vermeyeceğiz ve meydanlara çıkacağız. Demokratik direnme hakkımızı, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da kullanmaya devam edeceğiz." dendi.

Açıklama sırasında emekçiler; "Hükümet İstifa", "İnsanca Yaşam İstiyoruz", "Devlet Güdümlü Sendika Olmayacağız", "Rantiyeye Değil Emekçiye Bütçe", "IMF Değil Emekçiler Yönetsin", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı. Açıklama, 18 Temmuz'da KESK'in İsrail Konsolosluğu önünde yapacağı basın açıklamasına çağıyla sona erdi.

ÜNİVERSİTELERDE FAŞİST BASKILAR

Üzerinde yaşadığımız topraklarda iç savaşın kızıştığı ve zorun, yeni toplumun ebesi olduğu bu dönemde burjuvazinin, emekçi sınıflar üzerindeki baskısı gittikçe şiddetleniyor. Bununla birlikte sivil faşistler de azmış durumda. Antep Üniversitesi içinde yer alan Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun erkekler bloğunda bu şiddeti aratmayacak bir olay yaşandı. Arkadaş çevresiyle Kürtçe konuşan ve politik tartışmalara giren bir yurtsever arkadaşımız, gece saat 02.00 civarında 3 faşist tarafından odasına girilerek yatağından kaldırılmış ve zorla 'sözde reis' in odasına götürülmüştür. Ne idüğü belirsiz sözde reis, odasında koca bir Türk bayrağı asılı duvarın yanında elinde bıçakla ve yanındaki çakallarıyla arkadaşımızı bekliyormuş. Arkadaşımıza: "Sen devletimizi, polisimizi, askerimizi nasıl kötülensin? Onlar bizi koruyor. Siz vatan hainisiniz. Biz buraya okumaya gelmedik, bu vatanı korumaya geldik. Yanımızda sivil polisler de var, onların hepsi bizden yana. Sanmayın ki sizi koruyorlar, onlar bizim için var. siz bizi burdan attıramazsınız. Yönetim, güvenlik bizden yana. Burada herkes bizden yana" demiştir. Ve elindeki bıçağı arkadaşımızın yüzüne yaklaştırarak: "Şimdi seni burda öldürsem, leşini ormana atsam kimin ruhu duyacak? Herşey unutulacak" diyerek elindeki bıçağı ortadan kaldırmış gibi ranzanın üstüne atmış, ellerini çırpılmış ve "siz hiçbir şey yapamazsınız" diye yineledikten sonra arkadaşımızı çamaşır odasına götürerek kapıyı kapatmışlardır. Kapıyı bir nöbetçi dikmişler, içeride üç faşist, yurtsever arkadaşımızı duvara sıkıştırmışlar. Reis "kesilmiş cezan var" diyerek arkadaşımıza yumruk atmış ve "eğer bir şey görür ve duyarsak seni öldürürüz" diye arkadaşımızı tehdit etmiş ve daha sonrada bırakmışlardır.

Yaşadığımız topraklarda asker ve polisin emekçi halkları değil, burjuvaziyi koruduğu ve halklarımız üzerinde yıllardır terör estirdiği bilinen birşeydir. Eninde sonunda kurulacak olan Proletarya diktatörlüğü, hem resmi, hem de sivil faşistlerin baskısına son verecek, onları tarih sahnesinden silip atacaktır.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Antep Üniversitesi'nden Bir Leninist

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

ALMANYA'DA DOKTOR GREVLERİ ZİRVEYE ULAŞTI

Almanya'da yerel hastane doktorlarının başlattığı grev ve işi yavaşlatma eylemleri zirvesine ulaştı. Hastane patronlarıyla yaptıkları görüşmelerde taleplerine olumlu bir yanıt alamayan doktorlar, bunun sonucunda işi daha da yavaşlattılar. Almanya genelinde yapılan grevlerde 13 bin doktor işe gitmedi ve sadece acil vakalarda görev yaptılar.

Doktorlar ile yapılan görüşmelerde patronları temsil eden VKA Birliği, önceden yapılan görüşmelerde sundukları paketten fazlasını veremeyeceklerini, yerel hastanelerin finansal olarak dar boğazda olduğunu ve yapılan talepleri karşılayamayacak durumda olduğunu iddia etti. Doktorları temsil eden MB sendikası ise, patronların sunduğu paketin "hile paketi" olduğunu ve söz konusu paketle "suratlarına bir tokat vurulduğunu" açıkladı.

BUSH'A "HOŞGELMEDİN"

ABD Başkanı George W. Bush'un, 12 Temmuz akşamı geldiği ve üç gün kalacağı Almanya'da onbinlerce polis tarafından korunmaya alındı ve şehrin bir çok yolu güvenlik için trafiğe kapatıldı, uçuşlar yasaklandı ve şehir limanı kapatıldı. Ama Bush karşıtı eylemler daha Bush gelmeden önce başladı. 150 kişi Bush'u protestolarla karşılarken, Greenpeace de Almanya genelinde 60'a yakın protesto eylemi yaptı.

13 Temmuz günü eyalet yöneticileri de yapılan protesto eylemlerine katıldı.

Almanya hükümetinin Bush'u karşılama masrafı tahminen 20 milyon Euro.

SÜLEYMANİYE'DE ŞOFÖRLER GREVDE

Güney Kürdistan'da benzin krizi sürerken, Süleymaniye kentinde çoğunluğu minibüs sürücüsü olan şoförler, benzinin yüksek fiyatta satılmasını protesto etmek amacıyla kontak kapatma eylemi yaptı.

12 Temmuz günü sabah saatlerinde Süleymaniye'deki şoförler benzinin karaborsada yüksek fiyatlardan satılması ve benzin istasyonlarında yaşanan izdihamları protesto etmek amacıyla greve gittiler. Yolcu ücretlerinin artırılması isteyen şoförler, kontaktarını kapattı.

Yetkililer ise Süleymaniye'ye birkaç gündür akar-yakıtın gelmediği ve yaşanan sorunun bundan kaynaklandığını belirttiler. Geçtiğimiz hafta da Süleymaniye'de Hawar Benzin istasyonu'nda iki gündür benzin kuyruğunda bekleyen sürücüler, benzin dağıtımının adilce yapılmadığını belirterek, yolu araçlarıyla ulaşıma kapatmışlardı.

FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA EYLEMİ

İsrail'in Filistin halkına yönelik yürüttüğü katliam ve saldırılar Yunanistan'ın başkenti Atina'da yapılan miting ve yürüyüşle protesto edildi.

Önceki gece 21.00 sıralarında ABD Büyükelçiliği önünde

toplanan Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME), barış komiteleri, sendika şubeleri, Yunanistan Kadınlar Federasyonu (OGE) ve değişik kitle örgütlerinin katıldığı mitingde bir konuşma yapan PAME Yürütme Kurulu üyesi ve Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) Yönetim Kurulu üyesi Teodoros Kutras, dünyanın gözleri önünde süren katliam ve saldırıların ABD'nin onayı ile gerçekleştirildiğini belirtti. Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi veren tüm halkların Filistin halkının yanında olması gerektiğini vurgulayan Kutras, Yunanistan hükümetinin sessiz kalmakla bu katliamlara ortak olduğunu söyledi.

Polisin otobüslerle adeta abluka altına aldığı elçilik önünde başlayan yürüyüş sırasında, ABD ve emperyalizm karşıtı sloganlar atıldı, Filistin halkının yalnız olmadığı dile getirildi. Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşe Yunanistan Komünist Partisi (KKE) merkez komite üyeleri ve milletvekilleri de destek verdi.

Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı elçilik önünde yapılan konuşmada sadece gösterilerle sınırlı kalınmaması gerektiği, başta sendikalar olmak üzere tüm örgüt ve kuruluşların saldırı ve katliamları geniş kitlelere duyurarak aktif bir desteğin sağlanması gerektiği dile getirildi.

Yürüyüşe ayrıca Filistinli öğrencilerin yanı sıra, göçmen aileleri de çocuklarıyla katıldı

MACARİSTAN'DA İSTİKRAR PAKETİNE KARŞI EYLEM

Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de, hükümetin "istikrar paketi"ne karşı binlerce işçi sokaklara döküldü. 8 Temmuz günü yapılan eyleme 6 sendikaya üye işçiler katıldı. Macar hükümeti, "bütçe açığını kapatmak" gerekçesiyle vergileri arttırmaya çalışıyor. Plan kapsamında 12 bin kamu çalışanı da sökağa atılacak.

UŞAK'TA ZEHİRLİ MADEN PROTESTO EDİLDİ

Uşak'ın Eşme ilçesine bağlı Kışladağ Bölgesi'ndeki maden ocağının açılışı, köylülerin protestoları eşliğinde gerçekleşti. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı ile Çevre ve Orman Bakanı'nın katılımıyla gerçekleştirilen açılış sırasında İnay köylüleri, giydikleri kefenlerle ve ellerindeki çanlarla karayolunda tek sıra halinde yürüyerek eylem yaptı.

Çoğunluğu kadınlardan oluşan köylüler, köy meydanından maden ocağına giden Uşak-Eşme karayoluna yürüdü. Köylüler yürüyüş sırasında "Kanadalı altın alacak zehiri bize kalacak", "Bizim olana sahip çıkıyoruz, toprak, su bizim", "Bakan maden açıyor, Kışladağ zehir saçıyor" yazılı dövizler taşıdı.

PETKİM'DE EYLEM!

Petrol-İş Aliğa Şubesi üyesi PETKİM işçileri, işverenin keyfi uygulamaları, kuralsız çalışma dayatması ve sendikayı etkisizleştirme çabalarına karşı süresiz iş bıraktı. Sorunları daha önce de defalarca gündeme gelmesine rağmen kendilerine muhatap

bulamayan işçiler, çözüm için somut adımlar atılıncaya kadar çalışmamakta kararlı olduklarını bildirdiler.

11 Temmuz günü sabah vardiyasında işe gelen işçiler, giriş kapısında servislerden indi ve toplu halde fabrikanın içinde yürüyüş yaptı.

“Birleşen işçi asla yenilmez”, “Gün gelecek, devran dönecek, hainler halka hesap verecek”, “İşçi düşmanını asla unutmaz” sloganları atan işçiler Genel Müdürlük önüne kadar yürüdü. Yaklaşık 1.500 işçiye hitaben bir konuşma yapan Sendika Şube Başkanı, Petkim’in bugüne kadar hiç bu kadar kötü yönetilmediğini ve Petkim’in bu anlayıştan derhal kurtarılması gerektiğini söyledi.

Eylem Sürüyor

PETKİM işçilerinin, keyfi uygulamalara, kuralsız çalıştırma ve sendikasılaştırma girişimlerine karşı önceki gün başlattıkları iş bırakma ve işyerini terk etmeme eylemi sürüyor. 2500 civarında işçinin katıldığı eylem nedeniyle, PETKİM’de dolum ve satış işlemleri yapılmıyor.

ALMANYA’DA HERKESE PARASIZ EĞİTİM TALEBİ

Almanya’da, üniversite öğrencilerinden sömestr başına 500 Euro harç talep edilmesi Frankfurt’ta yapılan merkezi eylemle protesto edildi. Daha çok Hessen Eyaleti’nden gelen 8 bine yakın üniversite öğrencisinin katıldığı 6 Temmuz’daki eylemde öğrenciler, harçların eğitimde şans eşitsizliğini derinleştireceğini, üniversite kapılarının emekçi çocuklarına kapatılacağını ifade eden pankart ve dövizler taşıdılar.

Öğrenci temsilcilikleri tarafından çağrısı yapılan eylemde başta sendikalar olmak üzere çeşitli kuruluşlar ve siyasi partiler de destek verdi.

Eylem Fransa’da CPE (Yeni İş Sözleşmesi) Yasası’na karşı haftalarca gösteriler yaparak hükümete diz çöktüren Fransız öğrenciler de katıldı. Fransa’daki öğrencilerin mücadelesine gönderme yapmak için çok sayıda Fransız bayrağı taşındı.

Üç koldan yürüyen öğrenciler Alten Oper’de buluşarak bir miting gerçekleştirdiler. Mitingde yapılan konuşmalarda, eyalet hükümetlerine harçlardan vazgeçmesi çağrısı yapıldı. Ayrıca, eylemlerin yaz tatilinde de devam edeceği ifade edildi.

Bir grup öğrenci eylem sırasında alandan ayrılarak A66 yolunun yanında bulunan Grüneburgpark’a geldiler. Önlerinin polis tarafından kesilmesine rağmen öğrenciler yola inerek oturma eylemiyle trafiği kapattı. Polisin sert müdahalesi sonucu birçok öğrenci yaralandı ve birçoğu da kelepçelenerek gözaltına alındı. Saat 16.00’da başlayan işgal akşam saat 20.00’de sona erdi.

Akşam saatinde öğrenciler Polis Merkezi’nin önüne gelerek arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler. Cevap alamayan öğrenciler daha sonra topluca oturdular. Burada da bazı öğrenciler gözaltına alındı.

EL SALVADOR’DA ÖĞRENCİLERİN ULAŞIM PROTESTOSUNDA 2 POLİS ÖLDÜ

El Salvador’da otobüs bilet fiyatlarının artmasını protesto eden öğrencilere polisin saldırması sonucunda çıkan çatışmada 2 polis öldü, 10 polis de yaralandı. Öğrencilerden ölü ya da yaralı olup olmadığı henüz bilinmiyor.

Öğrenciler, hükümetin uluslararası piyasada enerji fiyatları-

nın artışını öne sürerek, ulaşım ücretlerinde artışa gitmesini protesto ediyorlardı.

REKTÖRLÜĞÜN BASKILARINA RAĞMEN BALCALI’DA DİRENİŞ BÜYÜYOR.

DİSK/ DEV SAĞLIK-İŞ’e üye olan Çukurova Üniversitesi Balcalı hastanesi çalışanları 8 aydır Adana SES şubesiyle beraber hak arama mücadelesi yürütüyor.

4 Mayıs günü rektörlükle yapılan görüşme sonunda işçilerin ücretlerinde iyileştirme ve taşeron firmanın kalkması üzerine yapılan mutabakat, rektörlük tarafından bozulmuş ve sendikal çalışmanın da önüne geçilmek istenmişti.

Süren görüşmeler sonucu bir türlü anlaşma yapılamayınca, hastanede örgütlü olan SES ve DEV SAĞLIK-İş sendikaları uyarı eylemlerine başlama kararı aldı ve 27 Haziran 2006 da başlayan üç günlük iş bırakma ve 4. gün de cumhurbaşkanlığıyla YÖK başkanlığına hastanede yaşanan adaletsizliği anlatan mektup gönderme eylemleri yapıldı. Ancak uyarı eylemleri rektörlüğün işçiler üzerindeki baskılarını daha da arttırdı.

Sendika üyelerinin afiş-el ilanı gibi çalışmalarını rektörlük tarafından yasa dışı ilan edilmiş, taşeron firma da sendikal faaliyetlerde bulunan işçiler üzerinde baskı kurmak istemişti.

Rektörlüğün bitmeyen baskıları üzerine sendikalar aktif eylem sürecini başlattı. İlk eylem olarak da KESK’in Türkiye çapında örgütlediği “ek zam talepli” 14 Temmuz tarihi seçildi.

14 Temmuz 2006 günü Ç.Ü. Balcalı Hastanesinde DİSK, KESK, SES, BASIN İŞ ve DEV SAĞLIK - İŞ genel başkanlarının da olduğu eylem, polikliniklerin önünde başladı. Saat 11.00’de başlayan eyleme çok sayıda hasta yakını da destek verdi.

Açıklamanın ardından yaklaşık 300 kişi rektörlüğe doğru yürüyüşe geçti. Rektörlük önüne gelindiğinde işçiler çevik kuvvet ekiplerine karşılandılar. Bu durumu protesto eden konuşmalar yapan işçiler, daha sonra dağıldılar.

MEKSİKA HALKI SOKAKLARDA

Meksikalı emekçiler, hile yapıldığını söyledikleri seçim sonuçlarını kabul etmiyor. Halkçı aday Obrador’a karşı sağcı aday Calderon’un kazandığı zaferi tanımadıklarını söyleyen onbinlerce Meksikalı 14 Temmuz günü sokakta eylemdeydi.

“Demokrasi Yürüyüşü” adı verilen bu eylem, Mexico City’ye bağlı köy ve kasabalarından yoğun katılım oldu ve 16 Temmuz günü yapılması planlanan eylem için çağrılar yapıldı.

Meksikalı emekçiler, geçtiğimiz günlerde de Mexico City’de yüzbinlerce kişiyle bir eylem yapmıştı. Devlet başkanlığı seçimlerinde, sağcı Felipe Calderon, Mexico City eski Belediye Başkanı Andres Lopez Obrador’a karşı hile ile ‘zafer’ elde etmişti. Obrador, oyların yeniden ve elle sayılmasını talep etmişti.

MAHABAD’DA ‘DR.QASIMLO’ EYLEMİNE SALDIRI

Kürt siyasetçi Qasimlo’nın öldürülmesinin 17. yılı vesilesiyle Doğu Kürdistan’ın Mahabad kentinde bir eylem yapıldı. Kent merkezinde Devrim Meydanı’nda toplanılan eylemde İran rejimi de protesto edildi. Eyleme polis ve askerler müdahale etti. Yaşanan olaylar sonucu yaklaşık 30 kişinin gözaltına alınması üzerine eylemci kitle askeri karakola saldırdı.

Dr. Abdurrahman Qasimlo, 1989’da Avusturya’nın başkenti Viyana’da İran istihbaratı tarafından katledilmişti.

Cihan Yoldaş Ölümsüzdür

...

**Dinamitlenmedik tek acı,
sarılmamış tek yara kalmayana dek,
dalgalarına düşüp uzak denizlerin,
serin bahar sabahlarını toplayacağız.**

**Bir top ateş yakacağız,
Bin tohum düşüreceğiz
toprağın rahimine**

...

1972 yılında İstanbul'da doğan Tarık Ziya Yıldırım (Cihan), LGB'nin Agit'ten sonra ölümsüzleşen ilk savaşçısıdır. O hep "Agit'ten sonra ilk ben öleceğim" derdi ve öyle de oldu.

Tarık Ziya Yıldırım 26 Temmuz 1995'te devrimci bir eylem hazırlığındayken, Bakırköy'de polisler yolunu keserek kimlik istediler. Bunun üzerine o da kendisinden kimlik isteyen polisleri cezalandırdı ve çıkan çatışmada bacağından ağır bir şekilde yaralandı. Daha sonra polislerin bölgeyi geniş bir ablukaya alması sonucu yaralıyken ele geçirildi. Tıpkı Agit gibi eli kanlı işkencecileri o da sloganlarla karşıladı. Ve yapılan onca işkenceye rağmen partisine, işçi sınıfı ve emekçilerin davasına bağlı kalarak ölümsüzleşti. Polisler onun cenazesini bir hastanenin bahçesine bırakıp kaçtılar. Cihan yoldaş ölümsüzleşmeden önce bir yoldaşına yazdığı mektupta şöyle demişti:

"Farkında olmadığımız veya bizim için doğal, sıradan hale gelen ne çok şey yaşıyoruz. Örneğin, ölümle o kadar haşır neşiriz ki, biz bile farkında değiliz. Sadece zorlu geçen eylem saatlerinde ölümü ihtimaller arasına katıyor insan. Oysa savaş öyle bir boyutta ki, hiç ummadığımız bir anda, hiç ummadığımız bir yerde ölümle karşılaşmak mümkün. Gecenin bir vakti kaldığım yeri basabilirler örneğin. Düşmana teslim olmayacağımı nasıl biliyorsam, ordan sağ çıkmayacağımı da o kadar biliyorum. Ama yine de bir sokak çatışmasında ölmeyi tercih ederim. İnsan savaşırken özgür olmalı. Neyse, yani demek istediğim bir eylemin plan dışı gelişen bir yerinde, bir terslik, bir aksilik de getirebilir ölümü. Savaşın zorluğu buradan geliyor. Yani biz, her an tetikte olmak zorunda kalan askerleriz. Sadece eylem saatlerimiz değil, eylem dışındaki saatlerimiz de planlı disiplinli olmak zorunda. Bu sadece biz gerillaların değil, mücadelenin her alanında faaliyet yürüten, savaşan insanlar için de aynı derecede önemli. Çünkü düşman sadece silahla saldırmıyor"

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

FİLİSTİN İNTİFADASINA BİN SELAM!

